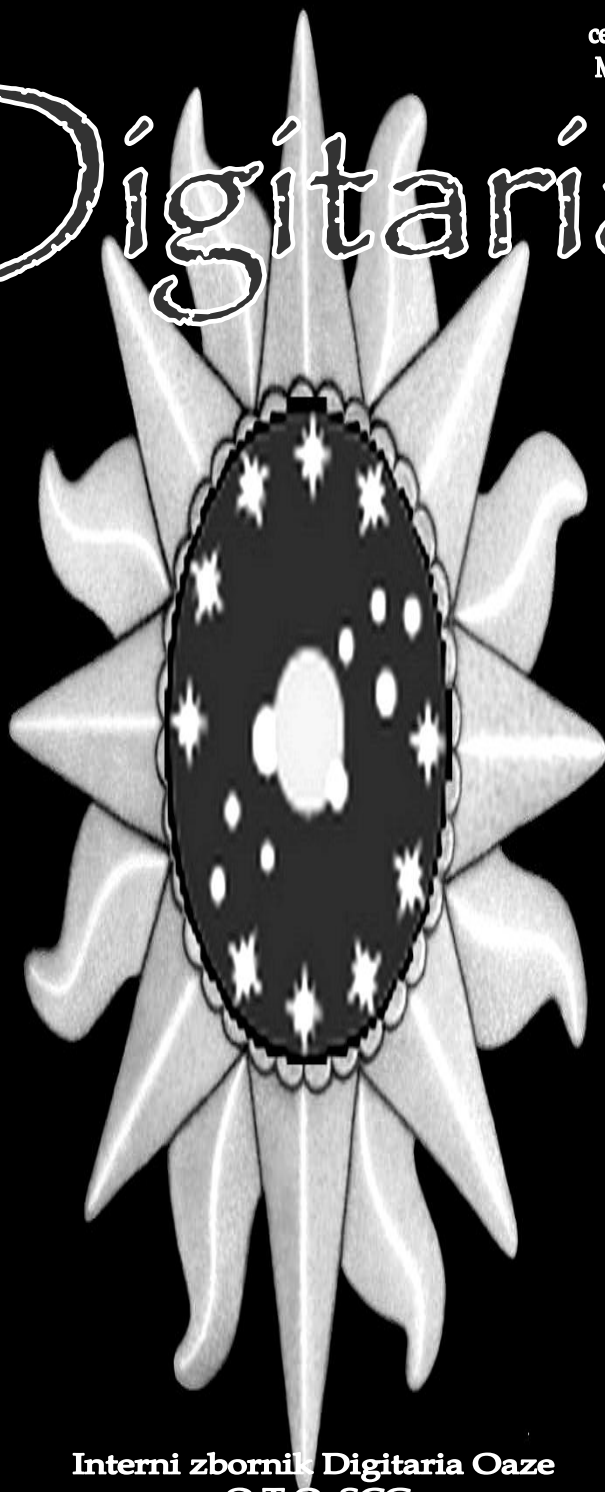
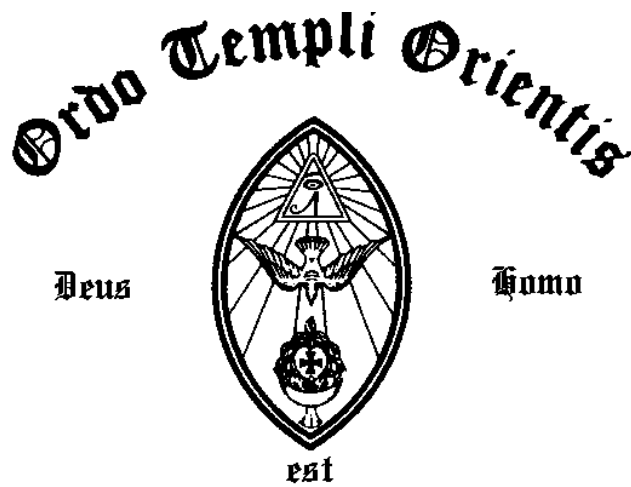

broj 0
cena 120din.
Maj MMVI

Digitaria

Interni zbornik Digitaria Oaze
O.T.O. SCG

“ Čini što ti je volja i to treba da bude sav zakon.”

“Ljubav je zakon, ljubav pod voljom.”

Knjiga Zakona

“I kad nastupi noć, on ugleda zvezdu i reče: Ovo je Gospodar moj!”

(Kur’ an, VI, 76)

Digitaria,

broj 0/ Sunce u Biku, MMVI

Interno zbornik Digitaria Oaze O.T.O., SCG

Izdavač: Digitaria Oaza O.T.O. Šabac

Glavni i odgovorni; Shimon

© Ordo Templi Orientis i pojedinačni autori

Sva prava zadržana.

Stavovi izraženi unutar časopisa
pripadaju individualnim autorima
i nisu nužno istovetni sa stavovima
O.T.O.-a i Digitaria Oaze.

S A D R Ž A J

I

Duša Pustinje
Aliester Crowley

II

Odlomak iz **“Kundalini – tajna života”**
Swami Muktananda

III

Uvodna reč u Grimoar Armodela
Wiliam Keith

IV

Pesma slobode
William Blake

V

“Kabbalah”
Tradicija tajnog znanja

VI

Uvod u eleuzijske rituale
Aleister Crowley

I

Duša Pustinje

Aleister Crowley

Napisano u Tozeru

17. marta 1914. godine

POSVEĆENO

Sorer Alta Vii

onoj koja živi na pustinji

„I ja sam, takođe, Duša Pustinjska; opet

ćeš ti mene potražiti u divljini

peščanoj.“

Liber LXV, IV, 61

I

Putovanje

Duša je, po sopstvenoj prirodi, savršena čistota, savršena mirnoća, savršena tišina; i kao što izvor izbija upravo iz žila same zemlje, tako se i duša hrani iz krvi Božje, ekstaze svih stvari.

Ovu dušu nemoguće je povrediti, ne može se oštetiti, ni ukaljati. No ipak, sve pridružene joj stvari zaista je neko vreme muče; i to je patnja.

I sam jezik ovome može posvedočiti; jer, sve reči koje znače nesrećan, pre svega znače uznemiren, u nelagodi, zabrinut. Koren ideje o tugi je ova ideja o uzburkavanju.

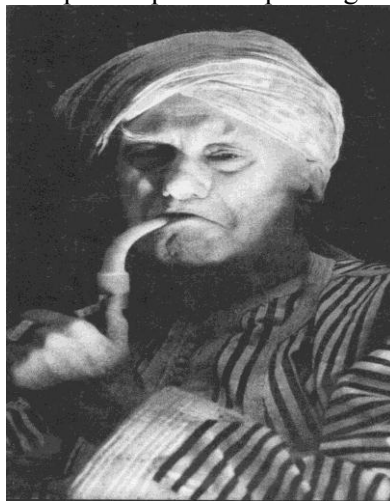
Mnoge je godine čovek u svojoj potrazi za srećom išao pogrešnim putem. Da utoli žeđ, svaki put je sve veću količinu soli dodavao u vodu životnu; da prekrije mravlje gomile svoje mašte podigao je planine gde tumaraju divlje i smrtonosne zveri. Da izleči svrab, oderao je pacijenta; da istera utvaru, prizvao je demona.

Glavni problem u filosofiji je, kako je do ovoga uopšte došlo. Rišiji, njih sedmoro što je sedelo na Kailaša planini, razmotrili su ovo i tako odgovorili, da je duša postala samosvesna; i uzviknuvši, „Ja sam To!“, postade dva baš u činu potvrđivanja da je Jedno. Ovu teoriju naći će možda kao ne mnogo daleku od istine ko god se vrati do one kule nad bedemima duše i pogleda grad.

No, ostavimo doktorima diskusiju o uzroku bolesti; jer, pacijentima je dovoljno da znaju lek i da ga uzimaju. Abana i Parpar, reke Damaska, nisu vredne jednostavnosti Jordana.

Prorok govoraše; naša je stvar ne poslušati: a tako slatke i toliko vrle u lekovitosti su ove vode da jednom samo probati ih ispunjava dušu sigurnim predokusom svoga isceljenja.

Ne sumnjaj, brate! Razum zaista može naširoko da razrađuje kompleksne misli; nisu li to puki simptomi bolesti? Koristi samo sirov zdrav razum, nasleđe prostijih i srećnijih predaka, koje su ti preneli putem štapića tog.

Lek za nezdravost je zdravlje; za nespokoj, spokoj; za svađu, mir. Tako, da bi se naučila veština jahanja, gledanje u knjigu ne pomaže, već penjanje na konja;

kao što je najbolji način da se nauči plivanje ući u vodu i zamahnuti; tako je stalozeno osećanje, a ne grozničavi um, ono koje kaže: da bi dostigao spokoj, praktikuj spokoj.

Postoje ljudi toliko jake volje, toliko u stanju da koncentrišu um, da mogu da zanemare one utiske koje ne žele da prime, pa im nije teško da se povuku iz svog okruženja, čak i kada je ono tako upadljivo i ispunjeno mnoštvom koječega kao što je to u nekom velikom gradu. Međutim, za većinu ljudi bolje je započeti u olakšanim okolnostima, penjati se uz planinu po lepom vremenu pre nego što se navali na nju po snežnoj oluji.

Pa ipak, revnosta aspirant će odgovoriti: Učinio sam sve se da isceljenje bude potpuno. Pod uslovom da se bolest ne povraća kad delovanje leka prestane.

Ah! To beše teško; toliko duboko ukorenjena je boljka da i posle mnogo godina od prestanka njenih simptoma, ona ugrabi trenutak slabosti da ponovo plane. Malarična groznica je ta što tiho vreba, što se krije u samoj supstanci krvi, što načini od samog izvora života svog saučesnika u samrtnom pričešću.

„Da li je neki pauk pronašao putir pričesti?“

„Da li se neka krastača našla u krstionici?“

Ne: lek zasigurno leči; ali, retko kada izleči jednom za svagda, bespovratno. Ipak, stvar je jednostavna; jednom kad se simptomi valjano stišaju, nikad se više ne vraćaju istom snagom; stoga, ako je pacijent dovoljno pametan da ispruži ruku za još jednu dozu leka, groznica nestaje.

Šta je, dakle, ono suštinsko? Izlečiti pacijenta jednom; dati mu veru u efikasnost leka, ne bi li, u slučaju da se razboli, a nijednog doktora nema u blizini, mogao sam da se izleči.

Ako tad Misao bude ono što muči dušu, samo se jedno može učiniti. Prestati s razmišljanjem.

Nije li to najteži zadatak kojeg čovek može da se lati. „Dajte mi oslonac za moju polugu,“ reče Arhimed, „i ja ću pomeriti zemlju.“ Ali kako, kad je čovek unutar, i sam kao deo, samog tog sistema kretanja koji želi da zaustavi? Njutnov Prvi zakon pada kao dželatova sekira baš na zatiljak našeg poduhvata. Dobro po nas što ovo nije tako istinito, koliko je očigledno!

Jer, činjenica koja nas spasava je, da razrešenje svemu tome jeste mirovanje. Kretanje postoji samo u recipročnim parovima; zbir njihovih vektora je nula. Ključ Univerzuma je ključ jedne lude; svi ga vide kao Gordijev čvor; samo snažno povuci, i on će se razmrstiti.

Upravo u ovoj prividnosti leži sva nevolja; mračan je ponor, a oblaci se ljutito skupljaju u čudovišnim oblicima; lažni mesec iza njih svetluca, bezdan za bezdanom se otvara na svaku stranu.

Tama i grozota; jarosni zvuci dušmanskih stvorenja!

Jedan zračak zvezdane svetlosti, i pogledaj zlatni most!

Uzan i prav, bridak poput oštrice brijanja i sjajan kao oštrica mača, valjan jedan most ukoliko ne nagneš se ni levo ni desno, Pređi ga – dobro! Ali sve je ovo u snu. Probudi se! Spoznaćeš da sve ovo zajedno, ponor, mesec, most, zmaj i ostalo, behu samo fantazme sna, no ipak, zapamti ovo, preći most u snu jedini je put ka probuđenju.

Ne znam da li mnogi ljudi imaju iskustva poput mog, po pitanju voljnog snevanja, ili tačnije, prevlasti željenog ili neželjenog u snu.

Na primer, na ledenom grebenu sam sa Oskarom Ekenštajnom. On sklizne na jednu stranu. Ja se bacam na drugu. Polagano usecamo tragove uz greben. Moja sekira puca, ili mi se istrgne iz ruke. Lagano se podižemo uz greben uz pomoć užeta; uže se polagano iskrzava. Orao Bradan se obrušava; ja izmislim pištolj i prospem mu mozak. I tako dalje, kroz hiljadu avantura činim sebe gospodarem svakog događaja koji

se pojavi. Ali sada sam ostario i sit sam uzbuđenja. Sad na prvi znak opasnosti poletim i odjedrim veličanstveno dole do glečera.

Ako sam i zašao u ovu digresiju, to je zato da bih stavio ovaj trougao povrh onoga od zadatka „Prestati s razmišljanjem“. Jednostavno zvuči, a jednostavno i jeste – kada ovladate umećem. U međuvremenu, taj je zadatak sklon da vas odvede zaista daleko od jednostavnosti. Sam sam ispisao nekih milion reči ne bih li prestao sa razmišljanjem!

Prekrio sam kilometre platna kilogramima boje ne bih li prestao s razmišljanjem. Tako ispada da me treba bar smatrati nemalim autoritetom na svim krivim putevima; i tako možda, procesom isključivosti, na pravom putu!

Nažalost, to nije lako kao ovo:.....

Postoji devet i šezdeset načina za sastavljanje plemenskih zakona.

I svaki od njih je pravilan.

A pravilno za A je često pogrešno za B.

Ali, na sreću, što se jednostavnijim održava cilj, jednostavnije se do njega i stiže. Na jednom drugom mestu u mojim spisima može se pronaći jedan prilično brižljiv i precizan opis tog procesa.

Ovaj esej služi samo da preporučí jedno moćno pogonsko pomagalo – pleća Herkulesova za kolski točak početnika, čije snebivanje krišom govori o tome da nije u stanju da sledi data uputstva u teškim okolnostima svakodnevnog života, ili za entuzijastu koji poput Kirkpatrika mudro odlučuje da „se postara“ („mak siccar“, prim. prev.¹). Zaista, brige ovog sveta, varljivost bogatstva, požuda u telu i očima, životni ponos, i svi drugi neprijatelji svečevi, uistinu zagušuju reč, i ona postaje jalova,

II Pustinja

Kao što neki manastir nameće lažni i mrtvosni mir svojom nezdravom i veštačkom monotonijom, tako je pustinja lek same prirode za sve mislene jade.

Duša tamo prolazi kroz trostruko tkanje. Prvo, novina okruženja, či-

ja neobičnost i upadljiva jednostavnost očarava Dušu.

Ona ima predosećaj svog isceljenja; oseća atmosferu doma. Sigurna je u svoju svrhu. No potom, um, čim se njegova frivolnost zasiti novinom, počinje da se dosađuje, postaje zajedljiv, čak i strastveno revoltiran. Novajlija udara po zatvorskim rešetkama; nepoznanik sa pustinjom beži u London ili u Pariz sa đavolom za petama. Mudri nastojnik manastira ne želi da zauzdava bogoslova koji ne može da zauzda samog sebe; ali u pustinji, begunac, ako sumnja u sopstvene moći, još više možda, ako na njih ne podozreva! – mudro bi učinio povratak tamo nemogućim. Ali kako da to učini? Verujte meni, koji sam to pokušao, to najduže putovanje, ni najgore muke nisu ništa strašno, tek jedan strelomet radosti, kad veliki užas ostaje za tobom, a utočište Pariza čeka pred tobom!

Jer, zaista, velika je to strahota, samoća, kad duša više ne može da se kupa u večno promenljivom umu, da se smeje kad njegovi suncem obasjani talasići zapljuskuju joj kožu, nego, zatvorena u zamku od nekoliko misli, korača svojim tesnim zatvorom, habajući kamen vremena, hraneći se sopstvenim izmetom. Nema zvezde u tmimi te noći, nema pene na tom ustajalom i ukvarenom moru. Čak i blistavo zdravlje koje pustinja donosi telu, je kao da koplje stoji u dušinom

grlu. Strastvena je bolest to, delati, misliti: to nagriža dušu poput raka. To je škorpion koji sebe ubada u agoniji, pod uslovom da otrov neće da uveća bolan doživljaj okružujuće vatre; nikakav suvišak bola ne otklanja je poništavanjem. Ali protiv ovih paroksizama postoji osmostruki sedativ. Buncanja u ludilu gube se u tišinom ispunjenom prostoru; more se ne obazire na batrganje utopljenika.

Ovo su osam genija pustinje. Oni su osam elemenata Fohija.

Muško Žensko

Lingam (Život)

Joni (Prostor. Zvezde)

Sunce Mesec

Vatra Voda

Vazduh (Drvo) Zemlja

U pustinji svi ovi su jedno; svi su ogoljeni. Čisti su i neuznemireni; ne rastavljaju se ili rastvaraju bilo kakvim mešanjem ili vezama; svaki ostaje odvojen i ono što jeste, usaglašavajući se zaista sa svojim bližnjim, ali nikako se ne mešajući.

Demarkacione linije sirove su i grube; ipak, nepojmljivo, iz toga proističe blagost. Oni su neutoljivi, ovih osam elemenata, a zajedno utoljuju neizmerno. Um

koji buni protiv njih biva samleven njihovim istrajnim bezbrižnim pritiskom. To je kao kad neko baci neku kristalnu česticu – recimo, mikroskopske soli – u vodu; progutana je tiho i brzo, i više je nema; voda je uvek neuznemirena; njeno delovanje je poput delovanja Sudbine, bes-krajno neodoljivo, a opet bes-krajno mirno.

Znači, um se maša razmišljanja o ovome ili onome; u tišinu se vraća putem osam velikih činjenica. Pustinjski vetar ne može da naiđe na bilo koju prepreku koja bi ga omela; sunce nepobedivo sija nad pečenim seoskim tлом; pesak nevidljivo guta oazu, sem onda kad se čovek svojim zemljanim radovima bori protiv toga. Pa ipak, izvor neočekivano probija iz peska, i nikakav samum ne može ga ugušiti, niti ga može ispariti; niti može neizmerna neplodnost pustinje da pobedi život. Gde god da pogledaš, svaka peščana dina ima svoje naseljenike – ne koloniste, već urođenike ove pustoši negostoljubivog naličja. I sam mesec, bezbrižno kružeći oko zemlje, menja se u pojavi, kao da želi da kaže: „Tako i vi oko sunca idete. Jesam li ja mlad ili pun? Ni ne pomišljajte to; to je samo tačka gledišta sa koje se vi nadoste da me sagledavate. Ja sam samo jedno ogledalo sunčevo, tamno ili svetlo već prema uglu vašeg pogleda. Da li se ogledalo menja? Nije li ono uvek

samo spokojno srebro? Nisam li uvek samo jednim licem okrenut suncu? Vi se samo rugate sebi ako zovete me 'Promenljivi'."

Takvim mislima, ili njima srodnim, možda, češ ti stati na kraj pobuni uma protiv pustinje.

Jer život sam, ovde u oazi, je stvar uređena ovim elementima. Noć je za spavanje; nema veštačke hrane – literature. Nema izbora raznovrsnog mesa; čovek je uvek gladan. Pustinjski sos je glad, jedinstven kao neki sos Engleza. Posle jela, čovek mora da prošetati; postoji samo jedno mesto u koje se može poći. Postoji samo jedna lekcija koju treba naučiti, mir; samo jedan komentar na tu lekciju, zahvalnost.

Ljubav sama postaje jednostavna kao sve ostalo u životu. Jedan letimičan pogled u Cafe Maure, tiha saglasnost sa užitkom, prijatno povlačenje u neku udubinu od dina pod zvezdama gde je selo izbrisano kao da ga nikada nije ni bilo, kao što su u tom srećnom trenutku i sva prestupili grešnika, i svi životni jadi, Krepošću Svetoga; ili negde drugde, u neki zatamnjeni kutak nekog vrta oaze pokraj potoka, gde se kroz nežno gibajuće palme spuštaju prvi mesečevi zraci sa istoka, a život treperi u pospanom jednozvučju; sve, sve u tišini, bez izmene imena ili zaveta, no čistom voljom postignut čin.

Ništa više. Nema pometnje, nema zbunjenosti, nema očaja, nema mučenja samog sebe, jedva da ima i sećanja.

Ovo je takođe isprva strašno; čovek toliko puno očekuje od ljubavi; tri knjige laži, neki lavirint pre no vrt. Nije isprva lako uvideti da je to jednako ljubav kao što je ogrlica od crevnog kamena deo čovekovog vrata. Svi ti začini kojima smo navikli da začinjavamo jelo za naše iskvarene ukuse, Maxim's, St. Margaret's, automobilske trke, Sud za razvod braka, sve su to nezdrava zadovoljstva. Ona nisu ljubav.

A ljubav nisu ni emocije u zanosu, čuvstva, ludosti.

Ljubav nije ni ulaz na scenu, a nije ni dovratak u ljubavnom kutku; ljubav je telesna ekstaza rastvaranja, probadanje telesne smrti, gde Ego za jedan trenutak koji je čitav eon gubi fatalnu svest o sebi; i, postajući jedno sa svešću drugom, navešćuje sebi tu veliku svetu tajnu smrti, kada se „duh vraća Bogu koji ga je dao.“

Usto, ova tajna ima udela i u životnom uređenju. Putem tišine čovek dolazi do kapije Grada Božjeg. Kako se um postepeno stišava tragačevom hrapošću i izdržljivošću, kao i snagom svesnosti (koja je mir što se ne može uzdrmati) ovih Osam Elemenata Pustinjskih, tako se Ego na kraju zatiče sam, svučene maske, svestan samo sebe i ničeg drugog. Ovo je vrhovna tegob du-

še; ona spozna je sebe kao sebe samu, kao nešto što je odvojeno od onoga što ona nije, od Boga. U ovom grču ukazuju se dva puta; ako strah i ponos opstanu u duši, ona se zatvara, kao veštac u dvorcu, škrgutajući zubima u agoniji. „Ja sam ja,“ ona viče, „ja sebe izgubiti neću,“ i u tom stanju prokletom, polako biva ras-komadana kandžama okolnosti u kojima se zatekla, i krajnje u-rušena, jer sve njene borbe, tokom vekova i vekova, jesu prnje koje treba baciti u komadima na đubrište izvan grada. Ali, duša koja je uvidela blagoslovenost te rezignacije koja ščepava univerzum i proždire ga, koja je izvan nade i straha, vere i sumnje, mržnje i ljubavi, rastače samu sebe, na način koji se ne može iskazati, u obilato blaženstvo Božje.

Ona povikuje uz Šelija, dok „lanci olovni oko njena vatrenog uzleta“ istopljeni padaju sa njenih udova: „Dahćem, tonem, drhtim, izdišem,“ i u tom poslednjem izdahu postaje jedno sa prvotnim i konačnim dahom, Svetim Duhom Božjim.

Takav mora da bude vrhunac bilo kakvog povlačenja u pustinju od strane bilo kog aspiranta Misterija koji u sebi nosi iskrinu te vatre.

On biva doveden u stanje fizičkog mirovanja (pravilnosti,

jednostavnosti, skladnosti pokreta) neprekidnim primerom i prinudom Elemenata. Primoran je na introspekciju usled oskudnosti spoljašnjih utisaka, a kroz ovo uskoro otkriva osećaj koji stoji iza misli, opažanja iza tih osećaja, zakone na kojima leži čak i to opažanje, i konačno, tu svest koja je zakonodavac. Pre ili kasnije, već prema svojoj energiji i posvećenosti svoje volje, on će morati da strgne taj veliki veo i ugleda sebe u blistavim zidovima prostora, i nesumnjivo će izustiti u strahovitom zanosu: „Ovo je ja!“ Tada neka bira!

Od ovog trenutka poništenja Sopstva u Panu, on je izlečen od bolesti „samopoznanja“. Može da se vrati među svoje bližnje, da se kreće među njima kao kralj, da sija među njima kao zvezda. Njemu će nesvesno prilaziti u potrazi za svetlom; dolaziće mu radi isceljenja svojih rana.

On će podići sveto Koplje, i dotaći njime bok kraljev, koji beše ranjen nimalo slabijim oružjem; i kralj biće isceljen.

On će umočiti vrh Koplja u Sveti Gral, i ono ponovo zasjeće životom i zanosom, podajući svoj dar tajanstvenog osveženja svoj družini vitezova.

Tada, razderu li ga hridine života, i njegovi snegovi hladnoćom probiju, neće li znati čemu da se okrene? Nije li dosegao tajnu? Nije li ušao u Svetilište Najvišeg?

Nije li izabran i naoružan protiv svih stvari? Nije li on gospodar nad Sudbinom i nad Događajem? Šta može da dodirne njega, koji je postao nedodirljiv, izgubivši se u Bogu? Ili, savladati njega, koji je postao

nesavladiv, savladavši samog sebe i predavši se Bogu? Upi-sivati znakove tuge u njegovu dušu, bilo bi kao upisivati što u pesak. Ugasiti svetlo što je u njemu, isto kao pokušati da se zatamni Sunce.

Tako sam pisao u vrtovima palmi u Tozeru, pokraj vode njegova izvora; tako sam pisao dok se sunce veličanstveno spuštalo niz nebo, a vetar došaptavao da dolazi niotkuda i da nigde ne ide, baš kako se naginjao, od večnosti do večnosti.

Amen.

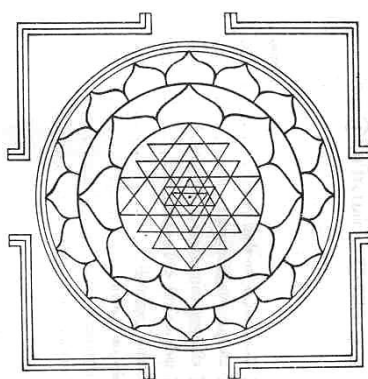
Aleister Crowley;
Tozer, 17. mart 1914.

II

Odlomak iz "Kundalini – tajna života"

Swami Muktananda

Posljednje tri decenije sam putovao po svetu s ciljem da prenesem poruku yoge i primetio sam da ona ima ogroman utjecaj na ljudsko mišljenje. Naravno, u početku se sumnjalo na yogu, jer su mnogi ljudi mislili da je ona neka vrsta religije, veštičarenja i misticizma. To se dogodilo najviše zbog toga što je čovek verovao da je materija krajnja tačka u evoluciji prirode. Materijalistički svet neko vreme nije razumeo jogu, ali kako su naučnici dublje zašli u misterije materije, ljudi su počeli razumevati da materija nije konačna stvar u evoluciji prirode. Ako je to slučaj s jednim oblikom materije, onda se to odnosi na sve

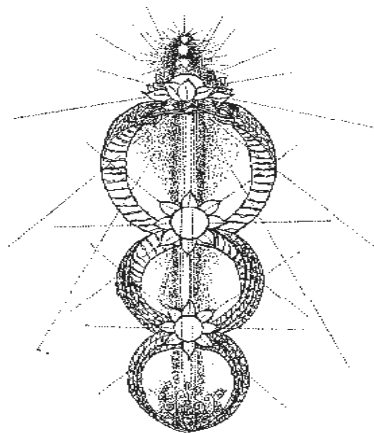
ostale oblike materije. Ovo spoljašnje iskustvo, ova percepcija koju imate putem čula proizvod je materije. Čak i vaše misli, osećanja, emocije i znanje su proizvod materije i zato oni ne mogu biti apsolutni i konačni. To znači da mora postojati neka druga razina iskustava, a ako ona postoji, mora biti moguće transcendirati sadašnja ograničenja uma.

Um je takođe materija: definitivno nije duh, tako da i on može evoluirati i biti transformiran. Ljudi su to počeli shvatati i doživljavati poslednjih nekoliko decenija i po mom mišljenju to označava kraj jedne epohe i početak druge.

Onima koji poznaju nauku i prirodu materije, nije teško razumeti što je to tačno unutrašnje iskustvo. Unutrašnje iskustvo je manifestacija dubljeg nivoa bića. San je, naravno, jedno iskustvo. Vaši snovi mogu biti šizofrenični, ali su ipak izraz vašeg unutrašnjeg bića. Misao je takođe koncept ili izraz vašeg vlastitog bića. Muzičko delo je vaš izraz, bilo da ga komponujete ili mu se samo divite. Slika ili skulptura je koncepcija vas samih, bilo da ih stvarate ili im se samo divite. To znači da je vanjski svijet manifestacija vašeg unutarnjeg iskustva i vi možete poboljšati ili pogoršati ovo iskustvo do bilo koje granice. Kada spolja sve izgleda beznadežno, to je doživljaj vas samih, a ako je spolja sve divno, to je takođe vaš doživljaj vas samih. Poslednjih nekoliko decenija joga je pomogla milionima ljudi da poboljšaju vlastiti koncept o sebi. Joga smatra da čovek nije samo um, on je i telo i zato on ne doživljava sreću samo kroz um. Telo je isto tako stvarno i deo je njegove ličnosti. Međutim, poboljšanjem samo telesnih uslova, čovek neće omogućiti svom umu da doživi sreću. To je zato što on nije samo telo i um, on je i emocija i želja. On je i nešto više od uma ili psihe. Zbog toga je joga i stvorena tako da može upotpuniti proces evolucije ličnosti u svim mogućim pravcima. Eto

zašto joga ima tako mnogo grana – hatha joga, karma joga, bakti joga, raja joga, gjana joga, Kundalini joga i dr. Kombinovana, integralna vežba joge osiguratće

u nečijem životu bolji kvalitet i spoljašnjeg i unutrašnjeg iskustva. Svaki tragač i aspirant na stazi joge treba poboljšati kvalitet glave, srca i ruku. Međutim, joga se ne završava s razvojem ličnosti. Jedan nivo ličnosti zavisi od ovog uma, ovog tela i ovih emocija, ali postoji drugi, dublji nivo ličnosti koji trebate razviti s drugom vrstom uma i emocije. Ovo zahteva specijalan proces, a taj proces se zove Kundalini joga.

Objektivno, ali ne i konačno iskustvo Kundalini joga je dio tantričke tradicije.

Mada ste već upoznati s jogom, potrebno je da nešto saznate i o tantri. Od davnina mudraci znaju

da um može biti proširen i da iskustvo ne zavisi samo od objekta. To znači da ako neko svira muziku, ja mogu da je čujem, i ako je neko naslikao sliku, ja je mogu videti, ali takođe mogu videti i ako nema slike i mogu čuti i ako nema muzike. Ovo je takođe kvalitet čovekove ličnosti koja je zanemarena poslednjih sto pedeset do dvesto godina.

Tantra kaže da se razina mentalnog iskustva može proširiti. Uz pomoć čula vaš um ima iskustvo koje se zasniva na objektu. Drugi oblik iskustva se može dogoditi kada se sadašnji um proširi izvan datih definicija i granica, a kada se to dogodi, energija se oslobađa iz vas. Stotinama godina ljudi pričaju o iskustvu koje se zove nirvana, mokša, emancipacija, samo-realizacija, spasenje ili oslobođenje, a nemaju pravo razumijevanje toga. Jogiji ovo iskustvo zovu samadi. Mada mnogi ljudi misle da se sa samadijem ili nirvanom sve završava, to definitivno nije proces prestanka sveta. Ništa se ne završava, samo je kraj jednog nivoa iskustava, a početak drugog. Od početka stvaranja, tantrici i jogiji su shvatili da se u ovom fizičkom telu nalazi potencijalna sila. Ona nije psihološka, fiziološka ni transcendentalna; to je dinamička potencijalna snaga u materijalnom telu i zove se Kundalini. Kundalini je najveće

otkriće tantrici i joge. Naučnici su je počeli istraživati i došli su do nekih rezultata. Iz ovih istraživanja možemo videti da nauka zapravo neće otkriti ništa novo na ovom polju. To su samo ponovna otkrića i sažimanje onoga što se u jogi otkrilo pre mnogo, mnogo vekova.

Univerzalni događaj sedište Kundalini je mala žlezda u osnovi kičmenog stuba. Sa evolucijom prirodnih sila u čoveku, ova žlezda je došla do tačke kada može eksplodirati. Veliki broj ljudi je probudio ovu natprirodnu silu i njih zovu rišijima, prorocima, sidasima i raznim drugim imenima u odnosu na vreme, tradiciju i kulturu. Nekada je u Indiji cijela kultura bila zasnovana na tome da potpomogne ovu eksploziju, ali danas su stvari malo drugačije, jer je materijalizam tako osnažio da je na trenutak otupio i indijske umove. Za buđenje Kundalini nisu potrebne samo jogijske vežbe. Ako ovo buđenje treba postati univerzalni događaj, onda celokupna socijalna struktura treba biti reorganizirana i milionima ljudi širom ovog sveta se mora reći svrha njihovog postojanja. Sve u životu od trenutka začeća do trenutka napuštanja tela, treba biti reorijentisano. U ovoj knjizi ćete videti kako čak i instinktivan i emocionalan odnos između muškarca i žene treba biti usklađen i profinjen, tako da nas ne udaljava

već približava u ovom konačnom buđenju. Ova orijentacija treba biti izvršena u ekspanziji uma i otvaranju vrata novim iskustvima. Danas živimo u svetu gde je svako manje-više zadovoljan. Čovek ima sve udobnosti i ono što mu je potrebno i ono što mu nije potrebno, ali doći će vrijeme kada će biti spreman odbaciti sve te udobnosti. Luksuz i komfor oslabljuju volju i drže čoveka pod konstantnom hipnozom. Alkohol i droge nisu toliko opasne, koliko čovekovo robovanje luksuzu i komforu. On se nikako ne može otrgnuti od njih; to je moguće samo ukoliko postane svestan nečeg višeg od onoga što mu pružaju roditelji i društvo. Nekada je bilo jako malo tragača, ali danas milioni i milioni ljudi teže višim iskustvima. To više iskustvo je poznato kao znanje. Kada se kroz jogu i tantru dogodi buđenje, proces metamorfoze se događa u duhu i telu. Elementi fizičkog tela se mijenjaju kao i elementi mentalnog tela. Možda je za današnje ljude teško shvatiti ovaj koncept, ali uskoro će ga prihvatiti. Materija će postati nepotrebna i nevažna. Iza materije i iza uma postoji energija i moguće je imati iskustva te energije.

Nastavite lagano, obazrivo i sistematično.

Pa ipak, ne biste trebali realizovati i iskusiti ove stvari

naglo. Ovde ćete pronaći detaljne instrukcije za postepeno pripremanje tela za podizanje Kundalini i savete za elementarne predostrožnosti kako biste izbegli nepotrebne rizike i prepreke. Ne pokušavajte direktno uticati na um, jer um nije ništa drugo nego produžetak telesnog kompleksa. Počnite sistematično s telom, pranom, nadijima i čakrama u odnosu na shemu danu u ovoj knjizi, a onda vidite kako napredujete.

Mnogi ljudi, ohrabreni ovom vrstom filozofije uzimaju droge, hemikalije i ostale tvari koje oni smatraju brzim alternativama. Vjerujem da su oni vrlo ozbiljni ljudi, ali nisu praktični ni sistematični, zato što misle da mogu transcendirati ulogu tela u okviru evolucije. U celokupnoj evoluciji uma, materije i čoveka ne možete zanemariti ni telo ni um. Ne možete ignorisati čak ni nos, stomak ili sistem za varenje. Eto zašto ova transcendentalna filozofija počinje s osnovnim stvarima u pogledu ishrane i jogističke fiziologije koje su ovde spomenute.

Otkriće velike energije počinje s materijom. Da li je nuklearna energija pala s neba? Ne. Ona je evoluirala iz grube materije. Odakle potiče ovo iskustvo? S Neba? Iz sanctum sanctorum-a? Ne, već iz ovog tela i ovog živčanog sistema. Eto kako trebate biti praktični i obazrivi. Ova knjiga predstavlja siste-

matičan i pragmatičan prilaz buđenju Kundalini. Ona počinje s većim razumevanjem prave uloge i potencijala tela i živčanog sistema i prolazi kroz iscrpno ispitivanje različitih metoda buđenja koje odgovaraju različitim personalnostima i uslovima. Pronaći ćete jasne i direktne instrukcije o stvarnim jogičkim i tantričkim tehnikama koje treba vežbati u ovom cilju, zajedno sa spektrom mogućih iskustava koja ćete susresti kroz ove napredne vežbe, kako bi mogli potkreepiti ovo veliko buđenje i integrirati ga u svesniji i kreativniji način života. Ovde smo uključili sistematičan raspored vežbi, u kontekstu filozofije koja je pragmatična i transcendentalna, da bi vas na sve moguće načine pripremili za ovu veliku avanturu svesti.

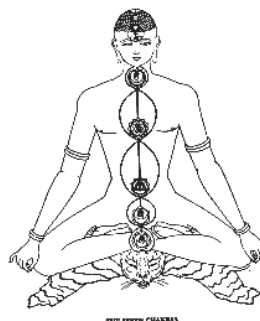
Rascvetavanje pupoljka

kreativnosti

Vekovima čovek razmišlja o mogućnostima nadljudske egzistencije i, u isto vreme, razmišljao je kako zagospodariti prirodom. Svaki put kada čovek ima unutrašnje iskustvo, želi saznati kako se ovo dogodilo i odakle je došlo. Ponekad čujemo o čudesnim događajima ili čak nešto možemo i sami doživeti. Čovek je uveren da postoji neka

moć izvan uma, ali uvek je do sada bio nesposoban objasniti o čemu se radi. Te fenomene je tumačio kao ispoljavanje nekih duhova ili demona koji mu dolaze kazati neke stvari. Ljudi nisu nikada došli do nekog konačnog i valjanog zaključka o uzrocima čudesnih događaja. Sa ovim problemima suočava se moderna parapsihologija. Postoje neke pojave koje se trebaju objasniti i razumeti sa više naučnog stanovišta. Na primer, vidimo da ljudi imaju različite mentalne sposobnosti – neki imaju fantastične mentalne moći. Sigurno ste čuli za Napoleona. Dok je bio u tamnici zadnjih godina svog života, svakoga dana naredio bi tamničarima da otključaju vrata njegove ćelije sa takvom snagom da su ga morali poslušati. Zatim bi izašao u šetnju i kada bi se vratio, oni bi ga ponovo zaključali. To je samo jedan primer; postoje mnogi događaji u životu koji se trebaju ispitati.

Kundalini i evolucija

Danas se mnogo ljudi zanima za Kundalini jogu i osećaju da bi im ona mogla pružiti odgovore koje traže. Nekada su na zapadu ljudi znali o snazi Kundalini, ali tokom proteklih dvesto godina, sve do pre deset ili dvadeset godina, celi taj koncept je bio potpuno zaboravljen.

U Indiji su ljudi vekovima razotkrivali Kundalini jogu. Da bi je probudili, izmislili su mnogo uspešnih metoda. Kundalini je latentna snaga u čoveku koja će se manifestirati u pravo vreme zavisno o zakonima evolucije. Za nekoliko hiljada godina ljudima će Kundalini biti probuđena. Ovde trebate upamtiti jednu stvar - iako smo svi rođeni u ljudskom telu, na spiritualnom planu mi nismo u istoj tački. Ako posetite školu, razumećete šta znači evolucija. Svi učenici idu u istu školu, ali ne u isti razred. Oni napreduju kroz različite stepenove obrazovanja sve dok konačno ne dospiju u završni razred. Na isti način, ljudska svest evoluira milionima godina. Znamo da je u vreme civilizacije Atlantide, koja je postojala pre više od 45 000 godina, čovjek imao spiritualnu svest. Rig Veda sadrži stihove koji su očito napisani pre najmanje 75 000 godina, jer se u njima spominju neke planetarne pozicije koje su postojale u to vreme. To znači da se čovek razvija u polju spiritualne svesti najmanje 75000 godina. To je vrlo konzervativni pogled, ali

naučno govoreći, proces evolucije svesti je vrlo polagan. Um, intelekt i emocije evoluiraju kroz ovaj život, zajedno s atomom ili duhom. Ne možemo videti um, niti intelekt ili emocije. Ali znamo da se intelekt i emocije deteta stalno razvijaju i napreduju. Slično tome, mi ne možemo videti duh, ali kada uporedimo ljude različitih epoha, moći ćemo razumeti da se duh razvijao. To je prirodni zakon. Čak iako ne radite jogu ili tantru ili bilo koju drugu sadhanu, vaša Kundalini će se probuditi, jer je čovekova krajnja sudbina probuditi shakti. Da bi radili Kundalini jogu, važno je da razumete nadije i čakre. Nadi znači tok. Kao što električni kabal provodi tok električne energije, u ovom fizičkom telu takođe postoji tok energije kojeg provode nadiji. U tom energetskom sistemu postoji vitalna energija, poznata kao prana i mentalna energija, poznata kao manas. Ove energije teku kroz dva važna nadija, idu i pingalu. Ta dva nadija izlaze iz muladhara čakre i teku unutar ledne moždine do njihove krajnje tačke u ajna čakri. U centru ledne moždine postoji i treći nadi poznat kao sušumna koji teče od muladhare do ajna čakre, a zatim do sahasrare. Ali kod većine ljudi taj tok je uspavan: u njemu nema aktivnosti, nema budnosti. Dakle, postoje tri toka, poznata kao ida, pingala i sušumna. Možete ih

takođe zvati i prana, manas i atma. Pingala nadi je na desnoj strani i donosi život i pranu svim telesnim organima. Ida nadi je na levoj strani i on dovodi mentalnu energiju u sve dijelove tela. Zbog toga je ovo telo spoj dveju šakti. Ono šta treba da učinimo je probuditi sušumna nadi. Ako je sušumna aktivna, meditacija se događa sama od sebe. Ako želite osvetliti svoju sobu, možete sprovesti električne kablove. Na isti način, aktiviranje sušumne mora se dogoditi pre aktiviranja Kundalini. Ako se Kundalini probudi pre nego se probudi sušumna, doći će do problema. Postoje mnogi ljudi kojima se probudila Kundalini pre sušumne i rezultat toga je bio da Kundalini prolazi kroz idu ili pingalu.

Uspavani mozak

Kao što smo pre spomenuli, mozak ima deset odeljaka, i od njih deset, devet je uspavano, a jedan je aktivan. Sve što znate, sve što mislite ili činite, dolazi iz te jedne desetine mozga. Ostalih devet desetina poznato je kao neaktivan ili uspavani mozak. Zbog čega su ti delovi uspavani? Zbog toga jer nedostaje energije. Aktivan dio mozga radi sa energijom ide i pingale, ali ostalih devet desetina opskrbljuje samo pingala. Pingala je život,

ida je svest. Ako je čovek živ, ali nesposoban da misli, kažemo da on ima prana šakti, ali ne i manas šakti. Slično tome, uspavani delovi mozga imaju pranu, ali ne i svest. Sada se javlja vrlo teško pitanje – kako probuditi uspavane delove mozga? Znamo kako razviti emocije, intelekt, um i memoriju. Znamo kako probuditi strah, zabrinutost i strast, ali ne znamo kako probuditi ova uspavana područja mozga. U Kundalini jogi otkriveno je da su različiti delovi mozga povezani sa čakrama. Određeni delovi su povezani sa muladharam, drugi sa svadhistanom, manipurom, itd. Daću vam vrlo jednostavan primer. Videli ste sijalice, ali njihovi prekidači su na drugom meestu. Kada želite upaliti ili ugasiti svetlo, ne dirate sijalice nego samo prekidače. Moderna nauka je podelila uspavane delove mozga u deset područja, dok u Kundalini jogi mi delimo na šest područja. Kvalitete ili manifestacije mozga takođe su šesto-rostruke, kao i psihičke moći. Kod ljudi se one manifestuju zavisno od stepena u kojem su probuđena odgovarajuća područja u mozgu. Nije svako vidovit ili telepata; neki ljudi su talentovani muzičari. Svako može pevati, ali postoji centar u mozgu gde nastaje transcendentalna muzika. Genij je onaj koji je uspeo probuditi jedno od usnulih područja u mozgu. To je osnova Kundalini joge. Postoji mnogo ljudi na

svetu koji su probudili svoju Kundalini. Ne samo sveci ili sadhvi, nego i pesnici, slikari, ratnici, pisci, svako može probuditi svoju Kundalini. Sa buđenjem Kundalini ne dolaze samo vizije ili Bog; dolazi do bujanja kreativne inteligencije, buđenja nadmentalnih sposobnosti. Aktiviranjem Kundalini možete postati u svom životu što god želite. Svatko želi prevazići ograničenja tela, uma i emocija. Dan za danom, čovek ima toliko mnogo fantazija, ali nesposoban je išta učiniti. Izgleda kao da su mu ruke i noge vezane. To su okovi sudbine koje je čovek sam sebi stvorio svojim nesposobnim mozgom. Ljudski mozak je stvarno fantastičan, ali u njemu funkcioniraju samo jedna oblast. Ne postoji ništa što čovek nema - znanje o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Karma ga ne može vezati; on je gospodar svoje sudbine. Ali u stvarnosti, čovek je ograničen, jer nema moć, nema šakti. Čovek je superiorno biće, ali mu nedostaje jedna stvar - veza između Kundalini i mozga. Da bi probudili usnule delove mozga, prvo morate aktivirati sušumnu, koja je veza između viših centara mozga i generatora na dnu kičme. Muladara čakra je sedište Kundalini šakti ili primarne energije. Ova primarna energija ostaje uspavana kod životinja, ali ljudska bića trebaju prvo aktivirati sušumnu, zatim

probuditi Kundalini šakti i sprovesti je kroz sušumnu, ravno iz muladhare sve do sahasrare. Kako šakti prolazi kroz čakre, utihnula područja mozga počinju funkcionisati. Naravno, kad se šakti probudi iznenada u muladhari, ne može se podići trenutno. Ona se mnogo puta probudi i ponovo zaspi. Znae kakva su vaša deca ujutro; trebate ih nekoliko puta buditi, jer ona uvek nastave spavati. Takvo je i ponašanje Kundalini. Pomoću krija vi je budite u muladhara čakri, ali ona se vraća u san. Možda se ponovo probudi, a možda ne. Ponekad se želi igrati s nama pa se podigne do svadhastane i ponovo se vrati u muladharu, i tamo se zaključa. Kada se Kundalini šakti podigne iz muladhare u svadhastanu, to je zastrašujuće iskustvo jer se probude sve fizičke strasti. Danas mnogi ljudi imaju probudenu Kundalini i ona se nalazi negde između muladhare i svadhastane. Pet tatvi tantrе povezano je sa te dve čakre. Kada Kundalini jednom napusti svadhastanu i podigne se do manipure i anahate, više nećete trebati pet tatvi. Pravi razlog zbog kojeg današnje društvo praktikira pet tatvi u svakodnevnom životu je taj da je njihova Kundalini negdje između muladhare i svadhastane. Pet tatvi ili elemenata tantrе su madja (vino), mansa (meso), maithuna (seksualno sjedinjenje), mantra (pevanje stihova, spisa ili

psihičkih zvukova) i mudra (vežbe kao shambhavi mudra, joga mudra, itd.). Ako ste bili u crkvi za vrijeme mise, vidjeli ste vino, meso i pjevanje molitvi. To je tantrička praksa. U tantri, vino se dijeli u dvije vrste. Jedno je uobičajeno vino koje pije većina ljudi. Drugo je ono koje nastaje u kronijalnom prolazu u bindu

čakri. To vino se naziva amrit ili ambrozija. Ono se izlučuje izvođenjem kečari mudre i pročišćuje se u visuddhi čakri. Postoje takođe i dve vrste maitune. Jedna je fizičko sjedinjenje žene i muškarca, koje se izvodi drugačije nego što je uobičajeno. Ono je moguće jedino ako ste sposobni da izvedete vadroli i sahadoli. U maituni je važno izbeći začće, jer kada dođe to trudnoće, nastaje prekid u vežbanju.

Drugi tip maitune je potpuno interni. On nastaje kada se ujedine ida i pingala u ajna čakri. To iskustvo je ponekad toliko strahovito da ga čovjek ne može

izdržati – ne zato što je previše bolno, nego zato što je previše ugodno. Zamislite orgazam koji neprekidno traje sedam minuta. Šta će se dogoditi? Taj produženi orgazam je fantastično iskustvo, i kada se ono dogodi izgleda kao da prana prestane teći kroz tijelo. Svest se potpuno raspline; normalni um za to vreme ne može normalno da funkcioniše. Telo i um ulaze u stanje obamrlosti, kao da je prestala postojati cela kreacija. Iako je telo nepomično, ono i dalje funkcioniše. Postepeno se ovo iskustvo povlači i vraća se normalna svest. U Kundalini jogi je sjedinjenje muškarca i žene jogijska krija, ali svakako je mnogo bolje ako ovo sjedinjenje možete doživeti sami. Kada imate bebu, ona je uz vas. Kada beba postane dete, ne treba vas celo vreme, a kada odraste u mladića odlazi živeti nezavisno od vas. Slično tome, u početku, da bi probudili Kundalini, trebate istražiti sve tajne prirode. Ali jednom kada se dogodi buđenje, trebate postati nezavisan. Zbog toga, nije važno da li su muškarac i žena zajedno ili nisu. Naravno, za one od vas koji su prešli pedesetu postoji malo šanse da vežbate tantru. Ne mislim da ste nesposobni, nego ste zakasnili na voz. To je za mlade ljude koji će od ove nauke imati mnogo dobrobiti. Ona će im doneti ispunjenje na dva načina. Prvo, biće sposobni transcendirati po-

žudu njenim uključivanjem u same sebe; drugo, imat će bogato iskustvo buđenja mozga. Osim toga, nemoguće je imati ovakvo iskustvo svakoga dana, jer je ono toliko eksplozivno da ga osećate i dve nedelje kasnije. Zbog toga, praktikant Kundalini joge nije prinuđen da bude vrlo često seksualno aktivan. Ponekad je to dva ili tri puta godišnje, ne zbog toga što se netko želi kontrolisati nego zato što je ispunjen. U šakti kultu se koriste svih pet tatvi. One su se koristile i u drevnoj Evropi, čak i u rimsko doba. Ali kasnije, kada su se pojavile pseudo-hršćanske religije, ove su to ukinule. Nisu želele da tantrici 'jedu' ono što su oni nazivali 'zabranjeno voće', i parabola o Adamu i Evi služila je kao velika pomoć uništenju ove prakse. Bilo da su ljudi svesni toga ili ne, tatve su deo njihovih religija i kulture još i danas. U Kundalini jogi važno je da razumemo prirodu ovih pet elemenata, jer su oni neophodni za buđenje Kundalini iz muladhare do svadhistane.

Kako buđenje Kundalini deluje na svakodnevni život

Probudena Kundalini nas menja na svim razinama našeg bića, a to znači da se dobro brine o našem svetovnom životu. Kad se naša

Kundalini probudi, ona dovodi do promene u našem stavu i čini da možemo videti svet oko sebe na potpuno nov način. Sve je ono što nam se činilo teškim i što nam je izgledalo promašenim, nakon buđenja Kundalini izgleda prijatno, puno ugone i radosti i čovek dobije jedno novo oduševljenje za obavljanje svojih aktivnosti i poslova. Kundalini stvara uzvišeno prijateljstvo među ljudima. Ona nam omogućava da jedni druge vidimo božanskim, a to znači da svog supruga, suprugu, svoje prijatelje i komšije, svoju decu i roditelje vidimo ispunjene bogom. Ona poboljšava naš svakodnevni život i čini savršenim sve ono što u njemu nije savršeno. Kada osećate da posustajete i nemate snage, Kundalini vam daje novu snagu i celog vas ispunjava sobom. Ona će vam omogućiti da se bolje brinete o svojoj porodici i da bolje obavljate svoj svakodnevni posao. Ona se brine o vašem zaposlenju ili o vašoj profesiji na način da vas čini spretnijima i inteligentnijim u obavljanju vaših dužnosti. Ona poboljšava učenikovu memoriju i koncentraciju. Ona čini da umetnik postane bolji umetnik, da lekar bude bolji lekar. Kundalini je izvor poezije, muzike, snage i intuitivnog rasuđivanja. Ona je izvor naučnikove sposobnosti pronalazaka, ona je izvor državnikove sposobnosti upravljanja

državom. Svaki talenat, svaka inspiracija, sveukupna kreativnost sadržana je u Kundalini i kada je probuđena, ona oslobađa veliku kreativnu snagu. Ima mnogo ljudi koji su nakon ovog buđenja postali veliki pesnici ili su objavili značajne filozofske radove. Za neke ljude Kundalini poprima lik Lakshmi, boginje bogatstva i ovi ljudi dolaze do mnogo novaca. U drugim ljudima Ona poprima oblik autoriteta i oni tada postaju velike vođe. Zapisi kažu: "Tamo gdje postoji oslobođenje, nema svetovnih užitaka, a tamo gde su svjetovni užici, nema oslobođenja, ali kada čovek uživa Milost predivne, dražesne Kundalini, svetovno uživanje i oslobođenje dolaze zajedno." Kundalini stvara celi ovaj svet i prožima svaku njegovu česticu, stoga vas ne treba iznenaditi da ona može brinuti o vašem svakodnevnom životu koji je, u stvari, Njezina vlastita kreacija. Mnogi veliki sveci Siddha tradicije bili su domaćini i vodili su život brinući se o svojoj porodici. Oni su živeli punim svetovnim životom i postigli su Boga izvodeći svoje uobičajene svakodnevne aktivnosti. Siddha joga nije samo joga oslobođenja, već daje i svetovnu sreću i ispunjenje vaših unutarnjih želja. Kundalini je Drvo želja, ona će vam ispuniti sve što poželite na ovom svetu.

Postignuće

U središtu sahasrare nalazi se trougao kojega se može spaziti u meditaciji. U središtu ovog trougla boravi vrhunski Shiva koji se naziva vrhunski Guru. Ovo središte u kojem boravi Shiva konačni je cilj putovanja Kundalini. Kada se Kundalini uzdigne do sahasrare, Ona igra unutar nje i tako igrajući prouzrokuje pojavu Znanja u vama i vi tada postajete svesni da je sve u ovom univerzumu Božija igra. Ova spoznaja naziva se Čisto Znanje ili shudha vidja. U Shaivismu Shivasutre kažu da pojavom ovog Čistog Znanja vi postizete Božanstvenost. Kada se Kundalini uzdigne do sahasrare, počinjete zapažati božansko blještavilo. U sahasrari se nalazi hiljade iskrica koje isijavaju blještavilom hiljadu sunaca, ali umesto da žare poput sunca, njihova svetlost je hladna i osvežavajuća. Ovo svetlo je tako moćno da, kada vam se otkrije, nemate snage da ga stojeći posmatrate. Kad sam doživio da vidim vlastito blještavilo u sebi, pao sam na kolena, jer nisam mogao izdržati njegovu jačinu. U središtu ovog blještavila leži slično plavo svetlo zapanjujuće lepote, Plavi Biser. Kada se vaša meditacija produbi, počinjete zapažati treperenje i blistanje ovog plavičastog svetla. Katkad se može dogoditi da izađe iz samih očiju meditanta i neko

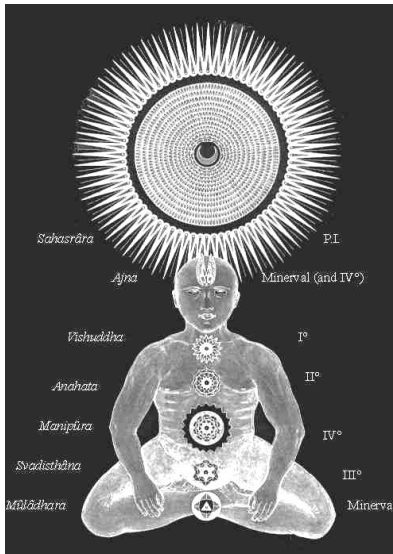
vreme ostane stajati pred njim. Plavi Biser se pokreće brzinom svetlosti i tako je fin da dok prolazi kroz oči, one ne osjete njegovo kretanje. Vizija Plavog Bisera najznačajnije je od svih iskustava koja sam do sada opisao. Svatko treba videti ovaj Plavi Biser barem jednom u meditaciji. Zapisi opisuju Plavi Biser kao božansko svetlo Svesti koja boravi u svakom čoveku. On je stvarni oblik unutarnjeg Jastva, naše najunutarnije Realnosti, lik Boga koji živi u nama. Plavi Biser je najfiniji od najfinijeg, a velik je poput semenke susama. Iako je tako sićušan i malen, on je veoma velik, jer je celi ovaj svet pokretnih i nepokretnih stvari sadržan u Njemu. Semenka banjan drveta je toliko malena da, ako ju uzmete u prste i zdrobite, ona nestane. Ali, ako semenku posadite u zemlju, iz nje će niknuti banjan drvo koje će dati bezbroj novih semenki. Tako isto su i u Plavom Biseru sadržani bezbroj svetova. Plavi Biser sadrži celi univerzum. Imajući direktnu viziju Plavog Bisera Tukaram Maharaj, veliki svetac Indije, je napisao: "Gospodin kosmosa sagradio je sićušnu kućicu veličine sezamovog sjemena i živi u njoj. Svi drugi Bogovi – Brahma, Vishnu i Mahesh – izlaze iz ove sićušne kućice i ulaze u nju." Zašto trebate meditirati? Zašto trebate probuditi svoju unutarnju Shakti?

Odgovor je: da možete videti Plavi Biser. On je cilj vašeg duhovnog putovanja. Plavi Biser je taj koji vas oslobađa ropstva i pomaže da shvatite svoju vlastitu savršenost.

Učenik treba prakticirati meditaciju sistematski i redovito. Svakako da ne možete imati značajna iskustva prve, druge i treće godine, ali ako budete i dalje meditirali, zasigurno ćete jednog dana imati viziju Plavog Bisera. Nemojte žuriti jer naposljetku, da biste postigli neke svetovne titule, morate raditi godinama i uložiti puno truda i vremena. Nakon što Shakti izvede sve potrebne funkcije i u potpunosti pročisti celo vaše telo, moći ćete videti Plavi Biser. On će se pojaviti pred vama u meditaciji, ali vaša meditacija nije završena ovim Njegovim pojavljivanjem. On mora postati učvršćen, ustaljen. Ako posedujete snažnu želju i čežnju za Bogom, ako osećate duboku ljubav za svog Gurua (*unutrašnje sopstvo, SAČ-a prim. ured.*), čvrstu veru u Kundalini, doći će vreme kad ćete moći zadržati Plavi Biser pred sobom. U Njemu ćete videti božanstvo koje volite. Ako volite Ramu, videćete Ramu. Ako volite Krishnu, opazićete Krishnu. Ako volite Isusa, opaziti ćete Njega u središtu Plavog Bisera. U našoj tradiciji mnogo se važnosti pridaje personalnom obliku Boga, pa se ovakva iskust-

va zovu Realizacija Boga s likom.(*obratiti pažnju na Liber Astarte vel Berjli, Aleister Crowlej prim. ured.*)

Jednoga dana kad je moja meditacija dosegla svoju kulminaciju, Plavi Biser se počeo povećavati sve dok nije dosegao veličinu čoveka. Oblik ovog Bića nije bio načinjen od mesa, već od blještavog plavog svetla, plavičastog svetla Svesti. Ovo Biće je bilo neopisivo lepo. Stajalo je ispred mene, ova svetlucava masa Svesti, a ja sam Ga posmatrao i bio Njime zadivljen. Plavo Biće mi je dalo znak očima i tada je počelo govoriti. "Ja vidim sve od svuda," reklo je, "Ja vidim svojim očima, vidim svojim nosom, imam oči posvuda." Podiglo je svoju nogu i nastavilo: "Ja imam jezik posvuda. Mogu govoriti ne

samo svojim jezikom, već i svakim delom svoga tela. Mogu se pokretati kako god poželim, mogu trenutačno ići bilo kuda. Ja hodam bez nogu i hvatam bez ruku, govorim bez jezika i vidim bez očiju. Kada sam daleko, ja sam vrlo blizu. Ja postajem telo u svim telima, a ipak sam drugačiji od tela." Shvatio sam da je ovo bilo Vrhunsko Nemanifestirano Biće koje je opisano u XI. poglavlju Bhagavad Gite: "Ono ima ruke i noge posvuda. Ono ima oči, glave i lica sa svih strana. Ono postoji na način da sve prožima." Ovo je Biće koje daruje Realizaciju Boga s likom. Isto ovo Biće čoveku nalaže da postane Guru. Samo onaj kome su zapovjedili njegov Guru i ovo Biće, može postati Guru. Vizija Plavog Bisera ne čini kraj vašem putovanju. Na kraju, kako sve više meditirate, jednog dana će se Plavi Biser rasprsnuti i Njegovo svetlo će ispuniti cijeli kosmos, a vi ćete tada doživjeti stanje sveprožimajućeg jedinstva. Ovaj doživljaj sveobuhvatnosti, vrhunac je vaše sadhane i tada postizete konačnu Realizaciju. U ovom stanju gubite svesnost vlastitog tijela i stapate se s telom Boga. U tom stanju bio je i veliki sufi, svetac kada je izjavio: "Analhaq" - "Ja sam Bog." Nakon što je doživio ovo stanje veliki Shankaracharja je govorio s čvrstim uvjerenjem: "Ja sam Shiva."

Velika je istina da je ovo samo telo Božji hram. Nema većeg hrama od čovekovog tela. Svako bi trebao ovo dobro razmotriti i shvatiti da Bog živi u njemu. Upravo kao što netko kaže: "Ovo je moje vlasništvo", ili "Ovo je moja kuća", tako bi trebao zaslužiti pravo da može reći: "Bog je u meni". Tukaram Maharaj, veliki svetac – pesnik Indije, rekao je: "Otišao sam tražiti Boga, ali nisam Ga pronašao, jer ja sam postao sam Bog. U samom mojem telu, Bog mi se otkrio." Ovo je apsolutna istina. Ovo Znanje se pojavljuje u nama kada se Kundalini sjedini sa Shivom u sahasrari. To je stanje Parabhakti, uzvišene odanosti, u kojoj nema ni poštovaoca, ni Boga, ni sveta, već samo jednost. Upravo kao što se reka koja teče dugo vremena sjedinjuje s okeanom i postaje okean, tako i vi, kada Kundalini završi Svoje delovanje učvrsti se u sahasrari, postajete potpuno sjedinjeni s Bogom i upijeni u Njega. Sve vaše nečistoće i naslage "prljavštine" bivaju uništene i možete se tada odmarati u svome unutrašnjem Jastvu. Veo kroz koji ste videli dualnost sada je otklonjen i vi doživljavate svet kao radosnu igru Kundalini, kao zabavu Božje energije. Na svet gledate kao na svetlo koje je krajnje radosno i blaženo, koje nije drugačije od vas samih i u ovoj svesnosti ostajete nepokolebljivi.

Takva svesnost je stanje oslobođenja, stanje Savršenstva. Čovek koji postigne ovo stanje ne treba zatvarati oči da bi meditirao i ne treba se povlačiti u osamu da bi ušao u stanje samadhija. Takav čovjek je uvek u samadhiju, bez obzira da li meditira, jede, kupa se, spava, bez obzira da li je sam ili u društvu drugih ljudi. On je trajno u stanju mira i radosti svog unutarnjeg Jastva. U svemu što pogleda, on vidi Boga; svaki zvuk koji čuje, za njega je Bog; svaka hrana koju kuša za njega je Bog; svaka reč koju izgovori je Božja reč. Usred svetovnog života, on doživljava osamu pećine, usred gomile ljudi on doživljava blaženstvo samadhija. Ovo je stanje koje Shivasutre, sankrtski tekst sažet u 77 aforizama, nazivaju "lokananda Samadhi sugham" – "radost svijeta je ekstaza samadhija". Da bismo to postigli, moramo meditirati, moramo probuditi našu uspavanu Kundalini. Ne meditiramo da bismo postigli Boga, jer već smo Ga postigli svojim rođenjem kao ljudska bića. Meditiramo zato da bismo postali svesni Njegovog prisustva u sebi. Ovo je Znanje Siddha Joge, ovo je rezultat unutarnje joge koja se aktivira kada se Milošću savršenog Učitelja probudi uspavana Kundalini. Zato uvijek svakome kažem: "Meditiraj na svoje unutarnje Jastvo, poštuju svoje unutarnje

Jastvo, obožavaj svoje vlastito
istinsko JA, jer Bog živi u tebi
kao Ti."

Abramelinovo Ulje

načinjeno od visoko
kvalitetnog eteričnog ulja
10ml Abramelinovog ulja

cena: 20 €

Sva pitanja i narudžbine mogu se
uputiti Bratu Saši na e-mail
sasaciric@ptt.ju

III

Uvodna reč u Grimoar Armadela

William Keith

Grimoar Armadela – čiji originalni naslov je *Liber Armadel seu totius cabalae perfectissima brevissima et infallibilis scientia tam speculative quam practiqua*, je preveo Samujuel Lidel “MekGregor” Meters (1854-1918), sa originalnog manuskripta na francuskom i latinskom, koji se nalazio u biblioteci l’Arsenal u Parizu (MS88). Meters je poznat kao koosnivač i vođa Hermetičkog Reda Zlatne Zore, i izdavač nekoliko magičkih tekstova i grimoara uključujući (veći) “Ključ Kralja Solomona”, manji Ključ Solomona (“Goetia”), i knjigu “Sveta magija Abramelina Maga”. Grimoar Armadela je nastao posle ovih radova, podjednako je opskuran i neobjavljen za njegovog života.

Rukopis Metersovog prevoda je kasnije došao u posed britanskog kolekcionara Džeralda Jorka i bio je objavljen od strane izdavačke kuće “Routledge & Kegan Paul”, 1980-te u izdanju koje je pripremio Frensis King.

Već odavno mnogi ozbiljni studenti magije, stare i autoritativne magičke tekstove

posmatraju sa izvesnom dozom skepticizma.

I drugi literarni pravci imaju dela sumnjivog autorstva – čak je i Aristotel bio falsifikovan – ali problem je akutan među magičkim knjigama. Religiozni i pravni propisi evropske magijske scene su nalagali da mnoga dela ostanu u rukopisima, a čak i kada su objavljivana na izdanjima su bila izmišljena imena autora i mesta izdavanja koja su kružila ovim “crnim” tržištem. Nemogućnost da se pouzdano odredi autorstvo je u ovom žanru pre pravilo nego izuzetak.

Moguće je da su neke knjige pripisane legendarnim autoritetima sa namerom da se prikrije pravi autor, koji bi prihvatio priznanje u tolerantijoj okolini. Skoro da nema sumnje da su mnogi grimoari serijski štampani da zadovolje komercijalnu potražnju za delima koja nose ime autora ili naslov neke legendarne knjige; ovo je još uvek slučaj u Francuskoj gde se pojavilo nekoliko takvih knjiga “Alistera Kroulija”. Neka od ovih dela su verovatno skorije napisana, ali druga su sastavljena

pozajmljivanjem delova iz drugih dela; neki od tih izvora su i sami plagijati.

Tek sredinom devetnaestog veka učenici su počeli da sakupljaju ova dela i da uspostavljaju hronološki red, na čelu sa Shejblom, i često se ne slažu oko mogućnosti dokazivanja autentičnosti pojedinih dela.

Postoji još jedan pristup pored tekstualnog, koji je blizak onome koji usvajaju neki antropolozi i folkloristi u proučavanju polu-pismenih kultura, i Said Idriz Sah ga formulise u svojoj raspravi o *Grimoirium Verum*, kada kaže da je ovo delo:

“prošlo kroz nebrojeno mnogo ruku, bilo izdavano i re-izdavano, i u mnogo slučajeva, prevodjeno dva do tri puta na različite jezike. Uprkos tome, kada na primer, primetimo da neki procesi u sadašnjem delu su povezani ili identični sa nekim delom “Ključa Kralja Solomona” kakvog ga poznajemo, nije opravdano reći: ‘Evo nečega izvučenog iz “Ključa Kralja Solomona”, evo kasnijeg izdanja; ovo je kompozitni ritual.’ Na sadašnjem nivou magijskog znanja jednako smo slobodni – čak je više opravdano – reći da koliko mi znamo *Grimoirium Verum* je originalniji od “Ključa”; ili da je to jedna od originalnih knjiga Hermesove Biblioteke, ili čak magijskih biblioteka Babilonaca. Ne, Grimoari bi trebali biti proučavani sa bilo koje tačke gledišta, osim iz ugla bibliogra-

fskog kriticizma; jer ovde nemamo apsolutno nijedan kriterijum koji bi mogli primeniti i zbunjeni pokušaji raznih komentatora da sude Grimoarima iz polu-naučne perspektive, služe samo da naprave njihova dela smešnijim nego što sami Grimoari, po njihovom verovanju, jesu.”

Ima istine u tome što Sah kaze. Izgleda da je više od pet vekova ceremonijalna magija, kao polje istraživanja, bila sistematski izbegavana od strane ozbiljnih studenata.

Njeni praktikanti su bili progonjeni, a čak i simpatizeri su ponekad osećali obavezu da je se javno odreknu ne bi li potvrdili svoje pravoverje, što je naravno značilo kraj smislenog učenog diskursa. Magijski rukopisi i knjige su u to vreme bivali zaplenjeni i uništavani, retko prikupljeni od strane ranih evropskih biblioteka i na kraju nasilno potisnuti od strane Inkvizicije, čineći smislen bibliografski pregled poslom koji se oslanja na sreću zbog malog broja preživelih primeraka. Veoma različite knjige pod sličnim ili identičnim naslovima su se proširile, originalni su verovatno davno izgubljeni, što za studente čini veoma teskim da pouzdano ustanove koja verzija, ako je takve bilo, je predhodila ostalima. Moguć je čak i Sahov predlog da je antički, grčki ili babilonijski magički materijal mogao

preživeti u ovoj literaturi, iako je vrlo verovatno nedokaziv, jer je arabijska magijska literatura vukla inspi-raciju iz ranijih izvora i mogla je ući u srednjevekovnu Evropu putem Španije. Legende o Solomonu i ostalim magičarima koji su prizvali i kontrolisali *genii* su sigurno učinile da se njihov uticaj oseti. Mnogi moderni hrišćani kada vode svoju decu da gledaju Diznijevog “Aladina” nemaju nikakvo mišljenje o tome, ali bi se bez sumnje prestravili pri čitanju Solomonovog Grimoara, a oni dele zajedničko poreklo u legendi.

Grimoar Armadela ne bi trebalo pomešati sa Alm-adelom, to je jedan od nekoliko primera u ovoj zbrkanoj klasi literature koji pouzdano može biti smesten u srednjevekovni period kroz reference ranih studenata i kritičara kao što je Rodžer Bejkon. Takođe, ne bi ga trebalo mešati ni sa Arbatelom Magije, iako obe pripadaju istoj klasi takozvanih “transcendentalnih” ili tekstova “bele magije”-hrišćanskih grimoara koji prevazilaze puku demonologiju svojih crnomagijskih rođaka prizivajući samo blagonaklone duhove, čak i kada to čine pod imenima Belzebuba, *et al.* Kao i Grimoar Armadela, Arbatel je skoro sasvim sigurno neautentican. Armadel čak pozajmljuje Uvodni Priziv i Dozvolu za odlazak iz Arbatela Magije, osim ako (kao što je moguće) nisu

oboje to pozajmili iz nekog drugog dela.

Verovatno nikada neće biti ustanovljeno da li je postojala osoba pod imenom Armadel ili nije, i da li je i jedno od nekoliko dela izdanih pod ti imenom autentično. Samo ime može biti izmenjeno ime Almadel ili Arbatel. Nekoliko nepovezanih radova iz sedamnaestog veka su pripisane Armadelu od strane njihovih anonimnih autora. Ovo sugerise da je ime uživalo kratku slavu kao magijski autoritet i da su radionice rukopisa, koje su u to vreme postojale, izdavale material pod tim imenom. To čak može biti rani primer tog modernog fenomena- knjige pisane po narudžbini, u vezi sa senzacionalnim novostima ili suđenima ozloglašanim criminalcima. Izgleda da je Grimoar Armadela doživeo svoj procvat na vrhuncu francuskih suđenja zaposnutima đavolom koja su počela 1610., sa Gaufridijem i Ursulinesom i kulminirala sa opaticama Louduna i spaljivanjem Urbana Grandijera 1639, kada je cela Francuska pričala o sveštenicima čarobnjacima i opaticama koje je zaposeo đavo. Ovakva atmosfera je lako mogla stvoriti potražnju za grimoarima kao što je Armadel koji pokazuju naglasenu hriscansku orijentaciju. Osim Arsenala MS.88, iz kog je sadašnja knjiga uzeta postoji Arsenal MS. 2494, Armadelov “*Grimoire ou la Cabale*”

obogaćen ilustracijom De Givrija. Verzija Solomonovog Ključa koja se nalazi u britanskom muzeju (Landsdowne MS. 1202) nosi naslov “Pravi Ključ Kralja Solomona od Armadela”. Izgleda da je najraniji objavljeni pomen imena Armadel referencija Gabrijela Naude. 1625 on je objavio obimnu bibliografiju okultnih radova koja se bavi radom njegovog savremenika koji je bio neka vrsta sumiranog znanja magijskih veština u pet delova: za Inovativnost, veštinu Tritemiusa, za Elokuciju, teurgiju; Za Dispozicije, veštinu Armadela, za Pronunciju, veštinu Polina; za Memoriju, veštinu Lulijana. Interesantno je da su sve navedene veštine – sa izuzetkom “Armadela” – bile ustanovljene, dobro dokumentovane klase magijske literature. Grimoar Armadela tvrdi da priziva duhove koji (sudeći po njihovim opisima) utiču na osobine magičara, pre nego što daju određene moći ili izvrsavaju određene zadatke, kao što čine duhovi u drugim grimoarima. Stoga je moguće da je ovo delo spojilo material povezan sa ili identičan sa sadašnjim delom, u temi i nameri ako ne u konkretnom sadržaju.

Grimoar Armadela je izvedeno delo. Određenja po kojima se prepoznaje su naslovi poglavlja na latinskom, od kojih neki nisu sasvim povezani sa tekstom. Za razliku od Solomonovih grimoara koji vuku inspiraciju iz jevrejskih

legendi, kao što je veći Solomonov Ključ (Clavicula Salamonis) ili manji Solomonov Ključ (Goetia, Prvi deo Lemegetona), Grimoar Armadela se oslanja na mitove i legende, čiji je naglasak, za razliku od drugih grimoara, više na hrišćanstvu. Delovi teksta su uzeti iz “crnog” grimoara, **Grimoirium Verum**. Grimoar Armadela pozajmljuje nazive svojih duhova, kao i druge reči tog tipa, iz ranijih izvora, a da ne uzima nužno više od njihovih imena, i ponekad priznajući jednog ili više iz grupe duhova, i koristi ih u specifičnom poretku. Takođe, teško je precizno odrediti verovatan izvor nekih duhova (Gabrijel, Mihael i Rafael), jer se pojavljuju u više od jednog sistema. Skica mogućih izvora nekih duhova je data ispod, mada nekolicini se ne može odrediti izvor, a drugi su pridruženi nekom izvoru više zbog njihovog mesta u tekstu, nego zbog njihove upotrebe, što retko nosi jasnu korespondenciju sa njihovim uobicajenim značenjem.

Tekst daje četiri tradicionalna jevrejska arhandela za četiri plana i elemente, Uriel (Auriel), Mihael, Gabriel i Rafael. Takođe daje i imena mnogih planetarnih anđela korišćenih od strane Majkla Skota (i drugih srednjevekovnih autoriteta) kao što je već napisano u *Heptameronu ili Magijskim elementima* koji je navodno napisao Pjetro de Albano, tj.

Gabrijel (moon), Anael (venus), Mihael (sun), Samael (mars), Sachiel (jupiter), Cassiel (saturn), ali priznaje Rafaela (mercurj, koji se pojavljuje samo sa arhanđelima). Koristi mnoge od Olimpijskih planetarnih duhova onako kako se oni pojavljuju u Arbatelu Magije, tj. Ophiel (mercurj), Betor (jupiter), Phu (moon), Aratron (saturn), Och (sun) i moguće Phaleg (mars, negde se netačno pojavljuje i kao Phalet), ali dozvoljava i Hagith (venus). Koriste se četiri od sedam planetarnih anđela datih u Agripinom delu “Tri Knjige Okultne Filzofije” (i u ranijim jevrejskim izvorima): Zadkiel (jupiter), Camael (mars), Haniel (venus), Zaphiel (saturn), ali priznat je i Gabriel, Mihael i Rafael (mercurj i sun, ova dva određenja su ponekad zamenjena). Takođe poseduje i seriju duhova čija imena potiču od imena slova jevrejskog alfabeta od 1 do 9, tj. Alepta, Betel, Gimela, Dalete, Hetael, Vauael, Zinael, Hethatia i Tetahatia. Duhovi Asmodej, Leviatan, Lucifer, Belzebut i Astarot se obično odnose na duhove Pakla opisane u mnogim drugim grimoarima. U delu hriscanske magije, sa mnogim referencijama na Bibliju, vredno je pomena da su neka od ovih imena demonizo-

vani ostaci imena pre-hrišćanskih paganskih božanstava

sa drevnog Bliskog Istoka, koja se pominju u Bibliji.

Interesantna magijska vrednost Grimoara Armadela na prvi pogled nema težinu ili je u najboljem slučaju nejasna. Nije jasno zašto se Meters – koji je obično imao oštrije kriterijume za materijal sa kojim je radio-potrudio da ga prevede kada je toliko drugih rukopisa, veće vrednosti čekalo objavljivanje. Možda je Grimoar uživao bolju reputaciju u Francuskoj, gde je Meters proveo svoje poslednje godine. Ovo delo, kao i mnoga druga, bez sumnje ima svoje branitelje, i kao možda najzanimljiviji primer popularizovane hrišćanske magije, ima jedinstveno mesto u okultnoj literaturi.

I V

Pesma Slobode

William Blake

1. Večito Žensko je stenjalo! Čulo se celim svetom.
2. Obala Albiona je bolesna, tiha; polja Amerike su umorna.
3. Senke Proročanstva trepere jezerima i rekama, i šapuću preko okeana. Francusko, sruši svoju tamnicu.
4. Zlatna Španijo, razvali zidove starog Rima;
5. Baci svoje ključeve, o, Rime u duboki ponor, čak u beskrajni ponor,
6. I plači!
7. Svojim drhtavim rukama, ona uze novorođeni užas koji je urlikao;
8. Na onim beskrajnim planinama koje otkri Atlantik, novorođeni užas je stenjao pred zvezdanim kraljem,
9. Prekrivena svim snegovima i gromovitim likovima, zavidna krila su mahala nad dubinom.
10. Iznad je gorela ruka s kopljem, rasepljen beše štit, ruka zavisti uhvati plamenu kosu i hitnu novorođeno čudo u zvezdanu noć.
11. Vatra, pada vatra!
12. Gledaj gore! Gledaj gore! O, građanine Londona, razvedri se; o Jevrejine, ostavi se brojanja zlata! Vrati se svom ulju I vinu. O, Afrikanče! Crni Afrikanče! (napred, krilata misli, proširi mu čelo.)
13. vatreni udovi i plamena kosa padoše, kao zalazeće sunce u zapadno more.
14. Probuđen iz svog večnog sna, prastari element uteče, urličući;

15. Zavidni kralj se strmoglavi, uzalud mašući krilima, sa svojim sedim savetnicima, gromovitim ratnicima, pogrbljenim starinama, među kacigama, štitovima, kočijama, kojima, slonovima, barjacima, dvorcima, pračkama i stenama;
16. Padaju, jure, ruše! Sahranjen u ruševinama, Urtoninim jamama.
17. celu noć pod ruševinama; a onda im tamni plamenovi izbledeše i opkoliše smrknutog kralja,
18. Uz grmljavinu i vatru; vodeći svoje zvezdane vojske kroz pustu divljinu, on objavi svojih deset zapovesti, gledajući sjajnim očima nad dubinom, u mračnom užasu,
19. Gde sin vatre u svom istočnom oblaku, gde jutro nadima svoje zlatne grudi,
20. Prezrivo rasterujući oblake ispisane kletvama, pretvara kameni zakon u prah, oslobađajući konje večnosti iz jama noći, uzvikujući:
CARSTVA VIŠE NEMA! I VUK I LAV ĆE SE SADA POVUĆI.

HOR

Neka sveštenici gavrana zore, u mrtvačkoj crnini, više grakću proklinjući sinove radosti. Neka ti tiraninovi sledbenici, koje on naziva slobodnim, ne postavljaju granicu ili određuju meru. i neka bleđa pobožna blud više ne naziva nevinim one koji žele, a ne čine!

Jer sve što živi je SVETO.

William Blake; Satana

V

KABBALAH**Tradicija tajnog znanja****Predgovor**

Ravi Išmael je rekao: Svi saputnici (inicirani) poredili su to sa čovekom koji ima merde-vine usred svoje kuće kojima se može penjati spuštati a da ga niko ne može sprečiti. Blagosloven bio Gospode Bože, koji znaš sve tajne i Gospodar si skrivenih stvari. Kabala je unutrašnji i mistični vid Judaizma. To je večito Učenje o Atributima Božanstva, prirodi svemira i sudbini čoveka, u Terminima Judaizma. Saopšteno putem otkrovenja, ono je prenošeno vekovima preko jedne oprezne tradicije koja je s vremena na vreme menjala mitološki i metafizički format da bi se prilagodila duhovnim i kulturnim potrebama različitih mesta i epoha. Ova dugai široko raširena istorija dala je Kabali jednu veoma bogatu i obimnu

raznovrsnost slika stvarnosti koje nevestom oku izgledaju čudne i nejasne a katkad čak i kontradiktorne ili krivotvorene. Zato je u ovom prikazu upotrebljen jedan poseban Kabalistički sistem da bi ujedinio i rasvetlio čitav kaleidoskop različitih gledišta i praksi izvedenih iz drevnih i savremenih izvora. Konačno, mora se reći, saglasno jednom

striktno Kabalističkom pravilu, da izlaganje predstavlja razumevanje jednog čoveka jedne žive tradicije koja postoji u današnjem svetu.

ČETIRI SVETA

I još uz to, napravićeš šator sa deset zastora [Sefiroti] od fino ispredenog platna [Emanacija] i plavog [Kreacija], i purpurnog [Formacija] i crvenog [Akcija]: sa Heruvimima veštog rada napravićeš ih. Izlazak, 26:1.

Ti si bio isti pre nego što je svemir stvoren; Ti si bio isti još od kad je svemir stvoren; Ti si isti u ovom svemiru, i Ti ćeš biti isti i u svemiru koji će doći.

Jevrejska jutarnja molitva.

Kada Drvo života prvi put uđe u postojanje konstituiše jedan Božanski Svet Emanacije [Zračenja] (Acilut, Blizina, Bliskost, na jevrejskom): jednu savršenu konfiguraciju Božanskih Atributa. Sva dinamika i zakoni koji se nalaze u Svetu Aciluta su savršeni, sem što se ništa nije desilo, i ništa se neće desiti, sve dok ne dođe do kretanja u vremenu i prostoru. Nijedno još ne postoji, pošto je Acilut još uvek u stupnju čiste Volje. On bi mogao ostati sam u tom stanju čitavu Večnost, da Bog nije hteo (poželeo, imao volju za) početak Dana, za razvijanjem Kreacije [Stvaranja] u jednom nizu velikih kosmičkih ciklusa ili Doba (Shemittot), u kojima bi se Božansko Prisustvo moglo manifestovati u prostoru od najvišeg nebeskog svoda do najsitnije čestice, i u vremenu od Večnosti pa do najkraćeg trenutka Sada, kako se ono kreće kroz Sedmicu Vekova ka Svršetku Dana kada će sve biti okončano. Svo to ogromno kretanje počinje u Acilutu i deluje u skladu sa zakonima koje su stvorili Sefiroti.

Kod Isaije 43:7 nalaze se reči: "Čak i svaki Čovek kojeg je pozvalo Moje Ime; jer ja sam ga

kreirao [stvorio] za Moju Slavu, ja sam ga formirao [oblikovao]: da, ja sam ga sačinio." Ova četiri nivoa, pozivanje, stvaranje, oblikovanje i činjenje stalno iskrsavaju širom Biblije i Kabale. Oni posoje u primordijalnom (izvornom) Drvetu Života, u Acilutu, i odgovaraju simbolički njegovom korenu, stablu, granama i plodu, ili četiri slova Tetragramatona ili najosobnijem Imenu Boga, JHVH. Oni se takođe mogu opaziti i u poznata četiri elementa njniže Sefire, Malkuta. Kao takvi oni predstavljaju četiri nivoa ili stupnja udaljavanja od izvora Svega. Prvi nivo, povezan sa vatrom, najbliži je Kruni (Keteru) i opaža se kao simbol čiste Volje (Božansko "pozivanje"). Drugi, povezan sa vazduhom, simbol je Intelektu (Božansko "kreiranje"). Treći nivo, povezan sa vodom, smatra se izrazom [ekspresijom] Emocije [osećaja], u stalno promenljivim formama [oblicima] (Božansko "formiranje"). Četvrti i poslednji, povezan sa zemljom, govori o Akciji [Radnji], praktičnom ostvarenju svega onoga što se odigralo ranije (Božansko "činjenje"). Svaki nivo sadrži kvalitete (svojstva) i aktivnosti (dejstva) onog prethodnog iznad njega, tako da svaki sledeći silazni nivo je pod više zakona, složeniji je i dalji od izvora.

Iako savršen, Acilut nije u sebi sasvim ostvaren; to je ko volja da se ima kuća koja je zamišljena ali još nije definisana u principu,

izdjnirana u sebi, ni izgrađena ali koja ipak sadrži klicu svih tih procesa. Slično tome se ova četiri nivoa koja postoje u Acilutu razvijaju u četiri velika stupnja, a svaki je jedan Svet za sebe, na sledeći način. Zamišljena u Acilutu (vatra), Manifestacija zaziva (poziva) u principu (vazduh) kosmički proces Kreacije [Stvaranja] (Berijah na jevrejskom), koji bi se mogao razumeti u terminima jednog drugog kompletnog Drveta koje se rađa (iskrsava) iz prvog. Iz Berijaha nastaje treći, fluidni Svet Formacije [Oblikovanja] (Jecirah), a iz njega četvrti, čvrsti Svet Akcije (Asijah) ulazi u postojanje. Svaki nivo ima svoje sopstveno Drvo, svaki Svet sledi u njegovom vlastitom kontekstu tačnu konfiguraciju i dinamiku Drveta Aciluta, i tako svaki ima unutar svoje realnosti ista ta četiri nivoa.

Poreklo ove zamisli, i razumevanja dinamike odnosa između jednog i drugog Sveta, leži u jevrejskom tekstu Biblije. Božansko "pozivanje Mojim Imenom" koje je suština Aciluta znači da je svakoj Sefiri pripisano po jedno od Božjih Imena. Keter, Kruna, ima Ime EHJEH ASHER EHJEH, JA SAM ONAJ KOJI JESAM: početak i svršetak čitavog Postojanja. Sefiroti Mudrosti i Razumevanja, Hokmah i Binah, dobili su sledeća imena: JHVH (prvi) i ELOHIM (drugi), koje je staro verovanje povezivalo sa Milosrdnim i Pravednim aspek-

tima Božanstva. U Tifaretu, koji je fokus Staza iz ova tri Sefiroti nalazi se Bog Tvorac (Kreator), poznat po složenom Imenu IHVH ELOHIM. Ostali Sefiroti imaju njihova vlastita Božanska Imena, i neki Kabalisti su shvatali da su ovi ono ELOHIM na koje se kolektivno (zajednički) upućivalo u početnoj rečenici Postanja, Berashit Bara Elohim, "U početku ELOHIM stvoriše". Reč ELOHIM je množina, i tako kreativni proces [Proces stvaranja] počinje pošto su različiti Atributi Boga, otelotvoreni u Božanskim Imenima, hteli (izrazili volju) da prizovu Stvaranje (ili: da Kreacija bude prizvana).

Prvo poglavlje Geneze [Postanja] bi trebalo shvatiti kao razvijanje Stvaranja [Kreacije] iz jednog već postojećeg Božanskog Sveta. Ovo je opšte poznata stvar u jevrejskoj ezoteričnoj kosmogoniji, ali je još uvek nepoznata mnogim ljudima koji su upoznati sa Biblijom. Ova koncepcija (zamisao) pobija bezbrojne argumente koji su trajali vekovima u pogledu toga da li je Stvaranje (Kreacija) nastala iz ničega (ex nihilo), jer svi se zasnivaju na nepoznavanju činjenice o prethodnoj egzistenciji (postojanju) Božanske Emanacije (Zračenja) [Acilut]. Na ovu ideju o preegzistenciji se aludira (upućuje, nagoveštava), na primer, u direktnoj tvrdnji u rabinskoj tradiciji da je bog konsultovao (uzeo u obzir, uzeo savet, pogledao u knjigu) Toru (Nauk) pre nego što

je Univerzum stvoren, oblikovan i sačinjen.

Kreacija (Stvaranje) u ovoj posebnoj kabalističkoj šemi počinje onda kada JA SAM ONAJ KOJI JESAM izrazi volju ili poziv. Ovo Pozivanje manifestuje u srcu Acilutskog Drveta, Tiferetu, gde Bog Tvorac (Kreator) stvara, oblikuje i sačinjava od tri najniža nivoa Aciluta jedno novo Drvo i jedan novi Svet. Ovaj Svet Beriaha se razvio po Bibliji u izrazima sedam Dana Stvaranja. Prvog dana vidimo sređivanje haotične Sile i Forme Stvaranja putem stvaranja Svetla i Tame, tojest Stubove Milosti i Pravde, koje je izveo Bog Tvorac delujući iz tačke koja bi trebala biti Keter, Kruna, novog Drveta. Ovo je supernalnam (natprirodna) trijada Drveta Stvaranja. Drugog dana, Acilutska trijada Necah-Hod-Malkut postaje gornja velika trijada Drveta Berijaha: Kreativna Mudrost, Raumevanje i Lepota; Hokmah, Binah i Tiferet. O ovom procesu se u Genezi govori kao o odeljivanju nebeskog svoda između voda koje su iznad i voda koje su ispod, to jest odvajanje od Božanstva onoga što bi trebalo da se nazove odvojeni Svet. Sledećih pet Dana su postepeno razvijanje Drveta Stvaranja, gde je svaki nivo povezan sa jednim nizom Sefirot, sve dok poslednjeg Dana Tvorac nije došao da se odmori u najnižoj Berijatskoj Sefiri, u sefiri Kraljevstva (Malkut), završavajući tako delo, koje "bijaše veoma dobro". Ovaj komentar nije puko

samočestitanje; on aludira na nekoliko prethodnih pokušaja u pravljenju jednog uravnoteženog Univerzuma na koje se upućuje u jevrejskoj ezoteričnoj tradiciji.

Kabalisti to nazivaju "Kraljevi Edoma", koji su, po Bibliji, vladali "pre nego što su došli kraljevi u Izrael". Razlog njihovog neuspeha, kaže se, bio je višak jednog Stuba ili jedne Sefire. Kreacija [Stvaranje] je bila uravnotežena, stoga dobra.

U drugom poglavlju Geneze kao da se čitav proces ponavlja; neki učenjaci ovo smatraju preterivanjem pisara, ali za kabalistu to očigledno nije tako, zbog jedne bitne izmene reči. Stih 1:27 kaže: "I tako Bog stvori čoveka", Vajivra ELOHIM et ha Adam. To jest, ELOHIM stvoriše Ada-ma. U stihu 2:7 tekst glasi: JHVH ELOHIM vajitzer et ha Adam, "i Gospod Bog oformi čoveka". Između reči "stvori" i "oformi" postoji bukvalno ceo jedan Svet razlike, i to drugo poglavlje se bavi sa još jednim potpunije razrađenim sefirotskim Drvetom koje je nastalo i naziva se Olam ha Jezirah, Svet Formacije. Svojestvo ovog Sveta jesu stalnopromenljive pojave, pošto na njega deluje dinamika Stvaranja i Božanske Volje odozgo. On se može uporediti sa fazom dizajniranja (planiranja) u kojoj neka ideja, koju je arhitekta hteo (zamislilo) [Acilut] i kreativno definisao [Berijah], dobija detaljnu formu [oblik] pre nejne

stvarne konstrukcije. Jecirah je oblast diferencijacije (raznovrsnog razvijanja) i komplikacije (usložnjavanja, zaplitanja); to je nivo na kojem, na primer, Berijatski duh konja ili psa, to jest stvorenja čije je poreklo u Svetu Stvaranja, podleže beskrajnim modifikacijama u tipove i pojedinačne oblike.

Svet Jecirah je bio Rajski Vrt gde je androgini čovek, stvoren u Beriahu (Geneza 1:27), bio podeljen na Adama i Evu u jasno diferenciranim muškim i ženskim odrazima spoljašnjih Stubova, četvrti svet, Asijah, proizilazi iz onog iznad njega. Geneza o tome govori u pominjanju reke koja teže iz raja, a koja ima četiri glave: ponavljanje četiri nivoa prisutna u Drvetu Života, i u svakom odvojenom Svetu. Ovaj najniži Svet Činjenja, ili Elementata i Akcije, je svet u koji smo mi, kao Adam i Eva, sišli.

Očito je u svemiru koji mi doživljavamo preko naših čula, sa njegovom (prividnom) čvrstinom i nečujnim tečnim, gasovitim i zračućim aspektima. Za naučnika ovaj materijalni Svet ima energiju i materiju, to jest svojstva desnog i levog Stuba Sile i Oblika. Oni koji su svesni nečega višeg od međusobnog dejstva pojava koje kontroliše prirodni zakon, vide ga kao fizički omotač za finije i više Svetove koji prožimaju čitavo postojanje. Neki fizičari, zaista naslućuju da iza podatomske skale, kao i iza najdalje galaksije,

postoji još jedna vrsta svemira koji izgleda kao da je nekako prisutan u samom tkivu (fabrici) ovog, možda ne tako čvrstog, naučnog kosmosa. Tako čak i na najsvetovnijem nivou postoji izvesna svesnost o drugim dimenzijama koje sadrže i utiču na prirodni svet i prožimaju ga nekom natprirodnom stvarnošću.

Ova Četiri Sveta prožimaju čitavo postojanje. Shematski, oni se mogu predstaviti kao "Jakovljeve Merdevine", gde Drvo jednog Sveta izrasta iz strukture prethodnog, tako da je Božija Volja, i tok koji povezuje sve što postoji, prisutna u svemu što je ispoljeno. U svakom slučaju Temelj (Jesod) višeg Sveta podupire niži Svet kao njegov Daat. U ovoj naročitoj shemi može se primetiti da se niz Sefirota takođe razvija niz određenu osovinu, tako da se duga linija ili Kav Božje Volje prostire kroz sve Svetove. Ova Četiri Sveta su vizualizovana na mnoge načine – počev od koncentričnih geometrija do antropomorfnog Adamovog lika, i jednog niza Hala ili Bašta Svetog Brda. Međutim, mora se zapamtiti da nijedna slika ne može obuhvatiti stvarnost, ništa više nego što jedan portret, ma kako bio dubok ili sjajan, može uhvatiti više od jednog aspekta neke osobe.

Kabala je stalno menjala forme u kojima ona izražava jednu sveobuhvatnu koncepciju stvarnosti; namera je da nijedna

slika postojanja ne postane fiksna slika koja bi se smatrala konačnom. Ali, avaj, ortodoksna vera nije nikad razumela taj princip i često sticala ugled na osnovu prekomernih formulacija.

Što se tiče stanovnika Svetova, malo treba reći o TACHUTONIM, onima koji "žive ovde dole" u Asijahu ili prirodnoj oblasti: mi ih vidimo oko nas, dok u velikoj meri ostajemo nesvesni naše vlastite uloge u višim Svetovima. Što se tiče ELJONIM, onih koji "žive gore", oni se ne mogu opaziti običnim čulima; ali je logično pretpostaviti – ako je čovek ikad doživeo natprirodnu intervenciju [posredovanje] – da su gornji Svetovi naseljeni stanovnicima koji su ograničeni drugačijim stvarnostima. Ova stvorenja se vizualizuju u kabalističkoj shemi kao anđeli i arhandeli, ili "ribe" i "ptice" (Geneza 1:26)

koje plivaju u vodama Jeciratskog Sveta Formacije i lete u vazduhu Berijatskog Sveta Kreacije. Ta stvorenja imaju svoju ulogu u grandioznom planu postojanja, i dok mi ne možemo neposredno opaziti njihove kosmičke operacije, one na nas svakako utiču, kao što prirodni ritmovi, planetarni ciklusi i stelarne varijacije deluju na zemaljske uslove u stvaranju menjanja klima, epoha spoljašnje istorije i perioda čovekove spiritualnosti i unutrašnjeg progressa. Da bi se upotpunila kosmička slika, u Kabali postoji jedna zamisao

poznata kao KELIPPOT ili Svet Ljuski. Ovo je priznanje demonskih ili destruktivnih sila prisutnih u stvorenom svemiru. Prema tradiciji, ostaci prethodnih Svetova koje je Tvorac odbacio još uvek postoje. Njihov zadatak, i na makrokosmičkom i na mikrokosmičkom nivou, jeste da se umešaju kako bi testirali dobrotu i proverili joj čvrstinu. Te demonske sile izgledaju kao da su zle, međutim, kako se vidi u Knjizi o Jovu, Satana kušač [tester] je jedan od Sinova Boga. Kao da kosmički službenici [činovnici, funkcioneri] te sile Haosa teže da poremete ravnotežu svemira nivou tri niža Sveta i da razgrade ono što nije učinjeno potpunim. Ta demonska stvorenja ili SHEDDIM čine opasnu opoziciju ljudskom rodu, koji je naročito podložan njihovom uticaju. Razlog za to je što Adam, kao slika Boga, poseduje slobodu volje i izbora. On ispoljava ishod dobra i zla, zajedno sa svim drugim povlasticama i dužnostima jednog ljudskog bića.

ADAM

Čovek sadrži sve što je gore na nebu i dole na zemlji, kako nebeska tako i zemaljska stvorenja; i baš zbog tog razloga je Drevni nad Drevnima izabrao Čoveka kao Njegovu Božansku manifestaciju. Nikakav Svet ne bi mogao postojati pre nego što je Adam postao, jer ljudski lik sadrži sve stvari, i sve što postoji

postoji pomoću njega.

*Zohar;
Španija, 13-ti vek*

Arhandel Metatron reče Ravi Išmaelu, "Dođi i ja ću ti pokazati gde su duhovi pravednog koji su bili stvarani i vraćali se, i duhovi pravednog koji još nisu bili stvarani."

*Jevrejska Knjiga Enoha,
Palestina - Babilonija, 3-ći vek*

Tokom vekova Božanski Svet Aciluta nazivan je mnogim imenima i opisan na mnoge načine. Neki rabini su ga videli kao Odoru od Svetlosti koju Bog obavija oko Božjeg Prisustva; neki su ga označavali u SHEM HA MEFORASH, naizričitijem Božjem Imenu, koje predstavljaju četiri slova JHVH. Nazivan je Božjom Slavom [Sjajem], i u jednom trenutku kabalističke istorije ukalupljen je u sliu jednog velikog i zračćeg ljudskog lika zvanog KABOD. Ovaj Božji Čovek se pojavljuje u viziji proroka Jezekilja koji je video četiri Sveta u vidu jednog čoveka (Acilut) ustoličenog na nebeskom prestolu (Berijah) koji se nalazi na kočijama (Jecirah) koje se pak kreću iznad zemlje (Asijah).

Primordijalni Acilutski čovek, pozvan (kao što smo i mi) u konfiguraciju deset Sefirota, bio je stoga jedan Adam pre nego što je onaj Adam iz Geneze stvoren i oblikovan: njegovo ime je ADAM KADMON.

On je prvi od četiri odraza Boga koji se manifestuje kako se egzistencija pruža od Božanstva do Materijalnosti, pre nego što se opet ne vrate i stope na kraju Vremena. Zamišljen u ljudskom obliku, Adam Kadmon sadrži sve što je potrebno da se ispuni zadatak Božjeg odraza. On je i ogledalo i posmatrač, i u svom biću poseduje volju, intelekt, emocije i sposobnost za akciju. Najviše od svih, Adam Kadmon je svestan Boga, premda je u trenutku njegovog pozivanja njegovo stanje je jedna nevina svesnost o tome, kao što je riba sklona da zaboravi more u kojem postoji. Tek nakon silaska kroz sve Svetove on će upoznati u iskustvu sve aspekte Božanstva, opažajući u sebi samom i u svemiru Lice Boga; taj odraz, ipak, kao i u svakom ogle-dalu, samo je slika a nikako stvarnost. Neposredan kontakt dolazi tek putem Milosti, ili po završetku čitavog ciklusa, spuštanja u Manifestaciju i povratka ka svom izvoru preko TESHUVAH ili iskupljenja.

Sastav Adama Kadmona je zasnovan na Sefirotima. Dok Drvo Života raste prema dole iz Krune, Adam Kadmon stoji na njegovim nogama. Iznad glave mu je Keter, Kruna, dok su dva bočna Sefirota Mudrosti i Razumevanja, Hokmah i Binah, povezana sa hemisferama njegovog mozga. Ne-sefira Znanja,

Daat, smeštena je preko njegovog lica i grla, jer tu on vidi, čuje, miriše i govori. Sefiroti srca, Gevurah i Hesed, pravedni i milosrdni, smešteni su levo i desno od njegovih grudi; dok je središnja Sefira, Tiferet ili Sopstvo, smeštena na njegovom solarnom pleksusu. Dva niža i spoljašnje funkcionalna Sefirota, Hod i Necah, povezani su sa nogama, a Jesod, generativni Temelj, sa genitalijama; dok je Malkut Kraljevstvo na njegovim stopalima. On je obično, mada ne uvek, naslikan s leđa, kao što je Mojsije video Božji lik (Izlazak 33:20: "Jer niko neće videti [Moje lice] i preživeti"); i tako su aktivne i pasivne strane tu u njihovom prirodnom položaju desno i levo od srednjeg Stuba kičme.

Reference na ovaj ogromni Božji lik mogu se naći u nekoliko ranih Kabalističkih dela; i nekim bukvalistima su ponuđeni detaljni opisi lica, brade i udova koji sugerišu da se Božji stas mogao meriti. U stvarnosti, simbol Adama Kadmona, poput mnogih drugih, nije ništa drugo do analogija, u metaforičnom oblik, zakon izraženih u rasporedu Božanskih Atributa. Mnoge druge tradicije su smatrale čoveka kao sliku Boga savršenim modelom za proučavanje Božanstva. Ni kabalisti nisu izuzetak i slede ezoteričnu maksimu "Kako gore, tako dole" u svom proučavanju mikro i makrokosmosa.

Iz Božanskog čoveka Adama Kadmona, kao iz Aciluta, nastaje Berijatski Adam koji je stvoren šestog Dana, kada je delovanje usmereno na Jesod ili Temelj Drveta Stvaranja. Jevrejska legenda kaže da je taj Berijatski Adam stvoren poslednji od svih stvorenja tako da bi trebao biti ponizan; kabalistički stav je da su sva druga stvorenja bez izuzetka – čak i anđeli i arhanđeli – zasnovana na Adamu iz Aciluta ali su ostavljena nedovršena: jedino je Berijatski Adam bio potpuna slika Boga. Ova činjenica objašnjava mit o ljubomori i neslozi među andeoskim trupama; oni koji nisu hteli priznati čovekovu superiornost, kao što je to Lucifer, posliti su na zadatak da predvode sile haosa koje napadaju univerzum a naročito čoveka. Pobuna u Stvaranja, čak i pre Adamavog pada, dogodila se zato što je Stvaranje, kao prvi od odvojenih Svetova, za jedan udaljeno od Božanskog, na početku dopuštalo malu količinu slobodne volje kod njenih stanovnika. Taj postojeći rizik od udaljavanja od kosmičkog plana bio je ispravljen, kako legenda kaže, dodavanjem Božanskog Imena EL funkcionalnom imenu svakog andeoskog bića, tako da ono ne bi moglo upotrebiti više od svoje moći nego što je to Bog želeo. Tako je svako nebesko biće bilo ograničeno na svoj zadatak, poput anđela SHALGIEL koji se bavi samo snegom.

Adamu Berijahu, koji ovde postoji kaoposeban entitet na nivou duha, bio je još uvek ne-iskušan, i zato je manifestacija Božjeg lika bila uneta u treći Svet Formacije, Jecirah, Raj (Eden). Tu, sada podeljeni ali povezani aspekti muškog i ženskog preuzeli su aktivne i pasivne uloge (ili, kako to neki kabalisti vide, unutrašnju povezanost Adama duha sa dušom Eve). Ubacivanjem iskušenja u njihov idilični svet došlo je do svesnog kršenja jedinog pravila koje im je bilo dato. Sa tim je došlo Znanje Sveta Stvaranja i mogućnost jedenja sa Drveta Života, koje je Acilut; i tako su oni poslani u najniži Svet Materijalnosti i data su im odela od kože (Geneza 3:21), to jest, fizička tela (tela od mesa).

Tu su oni stavljeni pod najveći broj zakona, tako da je univerzum bio relativno bezbedan od rezultata njihove slobodne volje sve dok ne budu dozreli do veće odgovornosti. U mitološkom obliku, ovo je opis o našem dospeću na zemlju. Neki smatraju da je Bog predvideo ovaj događaj Pada, kao roditelj koji pušta detetu da napravi grešku u cilju učenja. Na ovaj način Adam iskušava sve nivoe postojanja, i na putu nadole i na putu nagore pošto on traži da ponovo stekne prvo Raj, zatim Nebo Stvaranja i konačno Sjedinjenje sa Bogom.

Kabalistička tradicija, posmatrajući ovu situaciju odozdo, zalazi u detalje baveći se našim

izvorima i inkarnacijama kao pojedinaca. Ona kaže da je svako od nas bio prisutan u Acilutskom telu Adama Kadmona, i da smo mi tako bili u egzistenciji pre nego što je Stvaranje počelo; Stvaranje je trebalo biti okvir za našu pojedinačnu sudbinu. Kada su Četiri Sveta bila dovršena i operativna, Božanski deo svakog ljudskog bića diferencirao se u ćelije unutar bića Stvorenog (Berijatskog) Adama. Tu, u oblasti čistog duha, boravili smo u nevinosti sve dok nismo poslani dole u riznicu duha u Raj gde je Berijatski, diferencirani deo naše priorde, koji je ograđivao Božansku iskra Aciluta, preuzimao neki Jeciratski oblik dok je čekao pravo vreme da siđe i inkarnira se u fizičkom univerzumu Asijaha. Kada je taj trenutak došao mi smo pozivani pred Najvišeg, koji nam je govorio o našem posebnom zadatku i darovima koje smo primili da bismo ga ispunili. To je naša sudbina, iako očito ima mnogo opiranja da se siđe u ono što Kabalisti zovu ovu "dolinu suza". Odgovor uvek glasi, "Zbog ovoga ste pozvani, stvoreni, oblikovani i načinjeni."

Jedno predanje nam dalje govori da kada je neki par u seksualnom sjedinjenju nevidljivo prisustvo njihovog deteta lebdi iznad njih, i da kada se začće dogodi Berijatsko telo, ili duh, i Jeciratsko telo, ili duša, vezuju se za embrionsko Asijatsko telo ovog sveta. Dok fetus raste, osoba koja treba da se

inkarnira biva uključena u dobi-
janje odela od kože. Detaljni
opisi dodaju da tokom tog vre-
mena fizičke gestacije toj osobi
biva prikazan njen budući život,
ljudi koje će sresti i mesta na koja
će ići. Ona takođe baca letimičan
pogled na rezultate života drugih
ljudi nakon smrti, i nivoe na koje
su se mogli individualno uspeti ili
spustiti u skladu sa njihovim
delom (performance), tako da ona
više nije u stanju nevinosti, već
počinje proces iskustva dok
prelazi via gestacije u inkarna-
ciju. Kada se dete rodi taj
prenatalni process se prekida, i ta
osoba počinje zaboravljati uspo-
mene o viim Svetovima kako
postaje sve više uključena u
fizički život kao beba. S vremena
na vreme, međutim, ona će se
bledo prisetiti nekog prenatalnog
trenutka, a kasnije čak nejasno
prepoznati neku scenu ili pojedin-
ca koji joj je prikazan pre
rođenja. Ljudi koje će ona sresti
su isto tako uključeni u određeni
kosmički plan i takođe imaju
svoje sudbine da prožive, tako da
kada se dvoje ljudi sretnu koji su
se već upoznali pre života, javlja
se neka čudna prisnost.

Kada se rodi u prirodnoj okolini, i
potpadne pod takve zakone kao
što su biti sastavljen od mineralne
materije, hraniti se i razmnožavati
kao biljka, kretati se i povezivati
sa drugima kao životinja, može se
reći da je ta osoba sada lično sišla
kroz sva četiri Sveta. Međutim,
kako se ona približava zrelosti,
prolazeći kroz razne životne faze,

može se videti kako ona počinje
svoj uspon natrag u više Svetove.
Ovaj proces uspinjanja sledi
obrnuti Bljesak Munje, tako da
osoba pre svega razvija svoje telo
ili Malkut, u fetalnom rastu;
zatim njegovo ego-um ili Jesod, u
najranijem periodu posle rođenja,
zatim svoju sposobnost učenja ili
Hod, u detinjstvu; i zatim svoj
Necah, koji je povezan sa
aktivnim i instinktnim preokupa-
cijama mladosti.

Po dostizanju Tifereta, stupnja
samosvesnosti – vrhunac života –
ona može, po izboru, stati i ne
razvijati se više, i prosto trošiti
ostatak svog života ponavljajući
ili negujući snage i slabosti nižih
Sefirota, postati sasvim preoku-
piran Malkutovim materijaliz-
mom, Jesodovim egoizmom,
lukavim igrama Hoda, ili čulnim
zadovoljstvima Necaha.

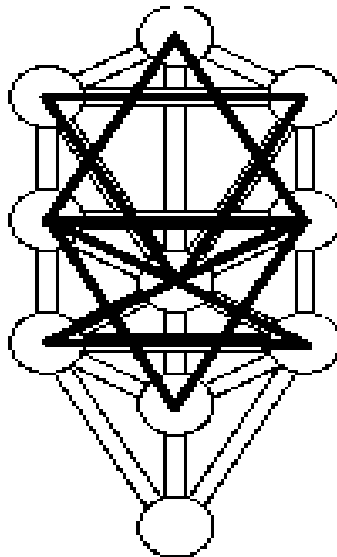
U slučaju neke osobe koja razvija
neku sopstvenu volju ili snagu Ti-
fereta, ona može postati dominan-
tna i čak velika (ali prirodna)
jedinka, "čovjek zver" (velika
zverka, opp.), obuzet upravlja-
njem drugima, dobrom ili zlom
voljom. Takvi ljudi se nalaze
među političarima, i u stvari u
svakoj profesiji od uticaja od

nauke do umetnosti i industrije. Tu, opet, pojedinac može ostati do kraja života sve dok njegova moć ne oslabi i njegovo mesto zauzme neki drugi prirodni kralj ili kraljica.

Jedino oni ljudi koji život vide kao nešto više od komfora, moći i statusa mogu nastaviti dalje i opaziti unutrašnje i više

veze sa višim Svetovima. Ovaj stupanj, međutim, zahteva nešto više od želje za tom drugom stvarnošću, ili čak letimične uvide u nju. On zahteva da se počne sa samospoznajom; a tu dolazimo do Kabalističkog gledišta o anatomiji psihe.

VI

Uvod u eleuzijske rituale

Aleister Crowley

UPOZORENJE:

Promatrate li ove retke zasigurno ni ne slutite koliko si nedaća možete priuštiti njihovim izbegavanjem. Razmislite više nego duboko, podvlačim, zaista najdublje razmislite, jer upravo nameravate zaroniti u nepregledno, bodljikavom žicom i minskim poljima ispunjeno ratište. A svaka bodlja je pod ekstra visokim magičkim naponom, svaka mina će vas odbaciti direktno u stratosferu suštine misticizma.

Vidim da ste svejedno zapeli krvariti u blatu rovova samožrtvovanih, oglušiti okruženi kanonadama božanskih imena, kao i halucinirati opijeni kiselim vinom Etera. Proizlazi da ćete uživati sve pogodnosti herojskog života, nestrpljivo iščekujući poraz Dobra i Zla. Ipak, najveća opasnost se krije u vašim saborcima, u njihovoj večnoj težnji Beskonačnom. Oni će vas nahraniti nadom, oni će vas napojiti lepotom, oni će vam pokazati Zvezde!

Uskoro ćete i sami biti pobeđeni tom opakom bolešću. Vođeni bezumljem hrabrosti nesumnjivo ostvarujete istinsko Razumevanje

Eleuzinskih Misterija. Usput ste zaradili teške opekotine Binahovske prirode. Odmah zaboravite iluzije! Nije, niti će ikada biti otkriven lek koji bi omogućio njihovo čudesno zaceljenje.

Sirenski zov stihova upleten u simbolizam radnje, nesumnjivo završava vašom mističnom smrću.

Ah, kad bi tu bio kraj! Ali ne! Ne tako brzo! Pravi užas tek sledi! Smirenost mešate s večnom pokornošću Thelemi u Gradu Piramida. Ne pokušavajte ni pomišljati osloboditi se. Krajnji rezultat bila bi katastrofa nesaagledivih razmera, jedna od onih koje prete da zaraze celu kuglu Zemaljsku. Na žalost, ako me do sada niste slušali, zasigurno nećete smatrati kako bi sada trebalo početi, već ćete garantovano tvrdoglavo nastaviti istom putanjom.

Nakon bezbrojnih iskušenja razrešenje enigme Života i Smrti je u vašim rukama. Međutim, upravo je pobjeda ona kojoj sledi pravo ropstvo. Gonjeni unutarnjim demonskim glasovima vi morate ludost prikupljenu tokom mukotrpnih meditacija proslediti dalje,

svima koji su odlučili zastati među sigurnim granicama razuma. Najodvratnija od svih manipulacija, manipulacija Istinom je dosegla svoj vrhunac. Otkrivši stvarne namere Ništavila, prognani smo u Jedinstvo, koje samo Pan može iskusiti.

Stoga: PAZI, DOBRO PAZI!

I upitaj se, Bićem svim svojim se upitaj:

ŽUDIŠ LI SUDBINU?!

Prethodno je upozorenje samo na prvi pogled Crowlejevsko. U stvari, tipično je Thelemitsko. Time ga baštine svi oni koji žive sadašnji trenutak. Bez nehaja sa kojim izgovaramo jedno, a mislimo drugo, nateravši tako Sve na opuštenost smeha, nije moguće razrešiti iskrivljenje Reči i kompletirati bilo kakvo Delo, specifično u ovom slučaju Delo Stvaranja Svemira. Volju Magusa, stoga će najefikasnije izraziti upravo dvosmislenost budući da obitava u korenu njegova odnosa prema Stvarnosti.

Odlučivši uspostaviti Slobodu ključnom socio-psihološkom karakteristikom, naš Gospod Sunce se tokom ovog Eona, smestilo u Univerzumu, te prema tome i u nama, pokazujući određeno, uvek isto područje, koje nazivamo sazvedem Vodolije. Osnovna magička vrlina pomenutog Zodijačkog znaka je što naprosto ne može postojati

ako mu nije data moć samostalnog odlučivanja. Dakle, pod svaku cenu biće prisiljen uobličiti Život po vlastitoj Volji. On neće odustati, jer nije u stanju ceniti bivanje dok god je u njemu i trunka kompromisa.

Reč Magusa je iz tog razloga morala uključiti u sebe realizaciju slobode govora, misli i izražavanja. Inače, namena Theleme je toliko očita da se o nju možemo saplesti na svakom koraku. Predstavlja ideju kojoj je posvećen Eon prema tome nam je ona prirodnija od svega ostalog. Jedino čemu su pregaoci, skriveni među nama, posvećeni jeste, u skladu sa nacrtom Tajnog Plana, ugraditi ovaj kamen u beskonačni hram Bića. Baš kao i generacije koje su nam prethodile, te one koje će doći, ne obraćaju pažnju na njegovu "veličinu", "izgled" ili "važnost", znajući da su sve stepenice koje vode razotkrivanju Misterije Misterija jednakomerne. Nijedna bez pomoći drugih nije u stanju pravilno ispuniti svoju funkciju. Eleuzine su tu, pred nama, ne bi li nam predstavile Plan, makar toliko jasno da ga posle sami možemo do detalja rekonstruirati.

Pristupimo li ovom projektu i sa najsitnijim drhtajem, dozvolimo li si i najmanju neodlučnost, desi li nam se čak i primisao o eventualnom neuspehu saživljavanja sa njihovom biti, usput ćemo

propustiti uočavanje čarolije kojom je ispunjeno Bitisanje. Inertnost će nedovoljno pripremljene iskušeničke umesto pred vratnice Večnosti dovesti razočaranju i propasti. Vezani svakodnevnicom nisu se u stanju uskladiti sa Istinama koje naslućuju, a kamo li se izraziti kroz njih. Zahvaljujući mom upozorenju možda ipak posustanu. Ako ne odmah, vremenom će shvatiti da su pravilno postupili dajući si predaha. Bezbroj je načina kojima se čovek može sakupiti i osvežiti. Pre ili kasnije će se vratiti, ovoga puta oslobođeni tko-zna-kakvih-sve-ne iluzija i priključiti nam se prepuni pozitivne energije.

Pretpostavljam da je još uvek preostala poprilična količina onih koji bi se najradije u kupaćim kostimima prošetalili Himalajama. Apsolutno sam uveren da će i takav njihov izbor ipak pronaći pravi razlog svoga postojanja. Ili je to samo moj stav, nije važno. Nikako ne bi trebalo protumačiti presudom nečije nemešanje u tuđe aфере. Bilo kako bilo, odbijam zakucavati druge u Stvarnost, makar lično smatrao da je ona koja mi je na umu najbolji izbor koji dotični može uraditi. Ne obraćajući pažnju na mene ili na bilo kaoga drugog slobodno odaberite Svemir onakvim kakvim ga vi žudite. Tako će nam svima biti daleko zabavnije.

Stoga više neću bacati ni slova u korist profanih. Jednostavno ću, ugledavši se na Magusa, usmeriti

svoju koncentraciju na Delo. Želeći koliko-toliko postati mitom začaranog sveta Eleuzina bilo bi poželjno proanalizirati njihov skraćeni prikaz. Usput, budi rečeno, izveden je iz pera onog koji ih je u skladu s vašim potajnim težnjama zapisao. Svakoj od njih je posvetio tek pokoju crticu omogućivši nam trenutni uvid u njihovu Bit. Sa njima ću ispreplesti biografske detalje iz njegova života, konkretnije one koji se odnose na doba pre i tokom njihove realizacije. Verovatno vam u prvi mah može delovati čudno čemu ta umetanja u tekst koji stoji sam po sebi. Radi li se naprosto o bespotrebним ukrasima?! Nikako! Dapače, krajnje sam ozbiljan. Tema nije laka za razumevanje, stoga mi je potrebna vaša svekolika pažnja. Samo ako budete u potpunosti otvoreni uočićete važnost procesa koji se dešavao u njemu, a koji je gotovo istovetan onome opisanom u ceremonijama. Prema tome za cilj imam dokazati kako Crowlejeve postavke odista prate način na koji je nastao Univerzum, tako što ću ih prezentovati na Mikrokosmičkom planu. Uspem li, analogno tome dokazana je pravovaljanost njihove istinitosti, to jest, njihova univerzalna vrednost, jer su one u tom slučaju bazirane na zakonitostima Makrokosmosa.

Ovih sedam su u stvari sedam delova jednog komada, jer njihov je red neophodan.

Nije moguće ne primetiti kako je sam autor gotovo pa obavezao sve one koji bi poželi izvoditi ove ceremonije na poštovanje njihove kompaktnosti. Osobi koja poseduje konkretno magičko iskustvo jako je lako shvatiti da su u stanju delovati punim potencijalom jedino kao celina. Iskreno će ga zapanjiti pokušaji prikazivanja formule Stvaranja na bilo kakav drugačiji način. Perdurabova izjava može delovati preterano formalno. Sa druge strane, čemu ne iskoristiti sve pogodnosti koje su nam pružene zahvaljujući ovim Eleuzinama?! Potencijal koji imaju je nasaglediv. U stanju su materijalizovati svaku ideju koju odaberemo. Ne pratimo li originalni redosled, svejedno će doći do određenog efekta! Napokon, ovde se nalaze neverojatno delotvorni prizivi planetarnih božanstava. Nema nikakvih šansi da im se uspešno suprotstavimo. Čim smo im se izložili, ispunila su nam svest, preuredivši stvarnost po svojoj meri. Pokušaj forsiranja određenog tipa energije, to jest neprestano ponavljanje iste ceremonije, nesumnjivo vodi slabljenju celine. Nije li isti slučaj sa bilo kakvom magičkom operacijom izuzimajući one koje su jednostruke, budući da im ništa ne prethodi, te još manje sledi. Ma koliko vaše izvođenje bilo ispravno, dakle sastavljeno

u skladu sa zakonitostima Univerzuma, svejedno će preterivanje rezultirati katastrofom. Na taj smo način uništeni upravo onim što je stvaralo ne bi li nas izgradilo! No, u tom slučaju greška je očigledno naša. Ponašanje nam je posledica neugasive pohlepe za određenim tipom energije. Odatle mora uslediti neuravnoteženost. Stoga se poglavljia ove priče ne bi trebala tretirati proizvoljno, budući se time gubi tok radnje, te prema tome i smisao Dela, što zasigurno rezultira u zbrci.

Čovek, nemoćan da razreši Zagonetku Postojanja, pita za savet Saturna, ekstremno vremešnog. Odgovor koji on može dati je jedna reč "Beznađe".

Osnovna ideja iz koje kreću Eleuzine, to jest preciznije, mada mnogo nespretnije rečeno, njihova radna postavka je, kako vidimo, osećaj praznine. Ona prožima celokupno bivstvovanje, vladajući nad nama i trujući nam Dušu. Makar je Majstor Therion smatrao činjenicom da smo osuđeni na ubilačku otuđenost svakodnevnog ili makar iz postavki glavnog lika ovog dramoleta proizlazi takav njegov stav. O, pardon i izvinite, upravo sam se prisetio da je onaj iz čije radionice su proistekle ove ceremonije u stvari V.V.V.V.V., a ne Therion. Razlike su ogromne, a posledice u smislu

razjašnjenja ciljeva rituala dalekosežne. Promotrimo li strukturu Drveta Života primetićemo da je "Pobedio sam Univerzum snagom Istine" magički moto koji se odnosi na $8^{\circ}=3^{\square}$, Magister Templija, Binah. A to je upravo Saturnova titula! Zver, Magus, $9^{\circ}=2^{\square}$ ne bi ni česticu svoje Hokmahovske beskonačnosti tro-šio na slična apsurdna pitanja.

Kada bi se on, Demijurg, prepustio beznađu, ljudski rod bi se bezvoljno vukao uokolo, ne nalazeći opravdanja sebi, ni svojem postojanju. Veroatno sam ovim čak i onima koji nisu familijarni sa Drvetom Života, Sefirotima i Stazama, a naročito psihološkim implikacijama uspinjanja po njemu, jedenja njegovih plodova i promenama stanja Duha, koji time nastaju uspešno približio bitne razlike između Razumevanja i Mudrosti. Pokušajmo biti još plastičniji. Pronađimo rešenje u obećanju da ćemo rasvetliti nedoumice uhvativši ih u mrežu naše analize direktno iz grotla uzavrelog ribnjaka Života. Originalnim uglom sagledavanja ćemo izbeći dosađivanje onih koji već raspolažu podacima, a istovremeno podajmo nužne obavesti svima koji se po prvi puta susreću sa njima. Lutajući po pesku Sahare, A.C. je 1909. E.V. uspeo uobličiti savršenu petokraku, prastari simbol Čoveka kojim smo opisali njegovo mesto u Svemiru, te

dalekosežne posledice odnosa ljudske vrste sa Makrokosmosom. Radeći na tome, iskoristio je sličnost kamilinih kopita sa slovom V. Razni koji su, u vlastitoj slabosti, bili u stanju poverovati u nebrojena daleko perverzija naklapanja o Magusu Eona, lako će ga zamisliti kako pokušava naterati jedno stvorenje da skakuće na svih pet nogu. Nećemo se spuštati još niže prateći gadljive mi tokove njihovih misli. Uputimo im samo nemoćno-ljutiti komentar: "Svaka im čast na pustoj maštovitosti!", te "Jadna kamila!", jer Crowlej je mogao biti u krivu, napokon, često je, baš kao i svako drugo ljudsko stvorenje bio u krivu, ničije postavke i stavovi nisu toliko savršeni da im se ne bi potkrale greške. Ali nikada, zapamtite nikada nije bagatelizirao svoju humanost prepuštajući se morbidnostima. Stoga možete imati potpuno poverenje u njega i njegove dobre namere. Njegova Staza je istinita i ako je pomno pratite sigurno će vas dovesti preko Bezdana. Tada ćete lako shvatiti da su moje reči bile puki pesnički izražaji.

Njegova sposobnost prikaza stanja u kojem se saživljavamo sa Svemirom i raznolikošću njegova dešavanja izdvojila ga je, nametnuvši mu obavezu iscertavanja Plana. Bez tog talenta bi njegovo Postignuće bilo tek jedno od mnogih. I njih takođe treba ceniti, mada su prošla neopaženo, budući da oni koji su ih ostvarili

nisu jasno naznačili kojom putanjom su stigli iznad Bezdana. Crowlej je, sa druge strane, popriličnu količinu magičkog delovanja posvetio moći da putem pisane riječi pravilno prenese svoja iskustva. Želeći pravilno ostvariti postavljeni si zadatak, odbio je prihvatiti gotova rešenja. Nije uključio čak ni ona koja su nesumnjivo bila Istinita, budući da ih je pronašao u Gradu Piramida. Ako su mu se takvima činila, to još uvijek nije bio dokaz. Prethodno ih je ipak trebalo pomnjivo proveriti. Nama je njegovo Uranijsko ponašanje apsolutno išlo u prilog, donoseći nam sveže poglede na Misteriju Misterija. Ali, ma koliko i njemu samom večna iskra, koju ništa nije moglo slomiti, a koja je oduvek tinjala u njemu, da bi se iznova rasplamsala zahvaljujući novim iskustvima, bila ne samo naša, već i njegova sretna okolnost, toliko se sada našao pred problemom kojeg je gotovo nemoguće razaznati, a kamo li razešiti.

Spoznaja da smo u osnovi mi vlastiti Sveti Anđeo Čuvar mu je u potpunosti ovladala umom. Ista je koncepcija u Hindu filozofiji uspostavljena izjavom "Tat Vam Asi" ("To si Ti"). Opijeni smo svojim postignućem, makar u prvom trenu. Kako i ne bi, upravo smo ostvarili san koji nas je progonio kroz inkarnacije. Prešli smo preko Bezdana. Međutim, čak i ako su prethodno najpomniji izračunati,

efekti koji slijede ovom oduševljenju su naprosto poražavajući. Lično mogu dati samo bledu sliku svih tananih nijansi koje su održavale naše odnose "živima". Kakve slike upotrijebiti kada Univerzum doživi obrat od 180°?! Mada se osećam poprilično bespomoćno pred zadanim mi problemom, svejedno ću pokušati. Budući da nismo vezani lažnim uverenjima, svi konci koje su drugi mogli potezati i tako upravljati nama su nestali. Ljudi se panično uklanjaju naslućujući da nas ne mogu uplesti u vlastite mreže. Možemo ih jedino posmatrati, znajući da je njihovo ponašanje egoistično, te samim tim isprazno, ukratko apsurdno. No, odista, to je jedino što možemo, jer smo svesni da oni ne teže promeni. Iskustvo Univerzalne Patnje koja je posledica viđenja suštine Samsare, to jest Života, nadvilo se nad nama. Nikada se ugasiće, te je jedini pravi izlaz kojega se možemo setiti privremena otupelost. Ona nas spašava pred sveprisutnim ništavilom što opседа Dušu!

Ima li više nade u dostojanstvu i mudrosti Jupitera?

Istine Univerzuma su, zahvaljujući Razumevanju, rasprostrte pred nama. Uredno poslagane samo su jalovi nagoveštaji naših nadanja. Tamo gde smo očekivali strasni zagrljaj dočekala nas je mrtva tišina. U njoj se, tek tu i

tamo poneka činjenica mlitavo trzne, pokušavajući uhvatiti onu do sebe za ruku, želeći pokrenuti ekstatično ludilo plesa. Setovo oko posmatra blistavu lepotu svega, razotkrivenu u svoj svojoj punoći. Svet nam se nudi bez srama, poput bludnice, ne bi li zaronili u njenu mekoću. Stojimo na rubu, savršeno nesposobni pomaknuti se, jer nas je sagledavanje beskonačnog dovelo stanju pasivnosti. U toj nepreglednosti Vremena i Prostora nema ničega što bi se isticalo, što bi na bilo koji način zauzelo povlaštenu poziciju.

Ne postoji gore, dole, napred, nazad, levo, desno... Nema bitnog, nema nebitnog, nema ispravnog, nema neispravnog, nema voljenog, nema nevoljenog... Uхватili smo Istinu za rogove, pogledali je u oči i naterali je da se pokloni pred nama. Postoji samo jedan problemčić. Sanjali smo susret sa Dušom, beskrajnu romantičnu idilu sa onim što se naziralo iza vela, a kada smo ga razmakli nismo je uspeli pronaći, te se sada pitamo postoji li uopšte. Tešimo se da je veroatno privremeno nepokretna ili možda spava. Nismo ni sami sigurni koje od tih njenih stanja odabrati. Nije ni važno, bilo kako bilo, na neki način je mrtva. Duh se osjeća usamljeno, ničem potrebno. Bezvoljno premešta delove nečega što bejaše Enigma Postojanja, a sada je tek maglovito izvorište dosade.

Obično se pretpostavlja kako je potrebno potrošiti ogromnu količinu koncentracije za naslućivanje, a kamo li tek uočavanje činjenice da možemo razumeti Univerzum, a ipak ne biti sposobni za krajnje ostvarenje, to jest ujedinjenje sa njim. Ali ako pristupimo ovom problemu sa druge strane, shvatiti ćemo koliko je bespomoćnost kroz koju prolazi Magister Templi prirodna. Napokon, ne rađa li se on kao Beba Bezdana?

Prisetimo se vlastitih problema sa neveroatnom količinom predmeta koje svakodnevno susrećemo, a kojima ne znamo svrhu, biće nam štošta jasnije. Najjednostavnije bi nam bilo ostati u blaženom neznanju. No, obratimo li pažnju na njih i stvarno im se posvetimo, lako ćemo pronaći što i kako ih pokreće. Povezanost dotad zbunjujućih elemenata postaje očevidna. Analogno, Magisteru su jasne činjenice Univerzuma, jedino mu beži ona nevidljiva nit koja mora da se nalazi u središtu svega, Misterija Misterije, razlog svekolikog postojanja. Tek kada je Svemir proučen do kraja njegova namena će se do kraja razotkriti u našem umu. Baš kao i svaki od njegovih predmeta moći ćemo ga pokrenuti u pravom smeru. Ipak, prvo moramo ustanoviti kako se uopšte desilo da egzistencija izgubi smisao.

Ostavivši Bezdana iza sebe sabili smo raznovrsnost Nuitina tela u jednu tačku. Ona, mada jedin-

stvena, posjeduje sposobnost širenja. Posmatranjem, ma koliko ono bezvoljno bilo, uskoro se počinju uočavati određene pravilnosti, koje opisuju Univerzum. Razvrstavajući ih uviđamo da postoje tri osnovne tačke. Pokušavamo se kretati, posetiti ih, ali taj zadatak se većinom ispostavlja nemogućim. A onda, pokrenuti određenim događajima, za svakog posebnim, ustanovljavamo da se i sami nalazimo u jednom uglu čarobnog trougla. Do sada nismo pravili bitnu razliku između Binaha, Hokmaha i Kethera, a upravo to nam je omogućeno prethodnim spoznajama. Pažnju nam privlači četvrta, središnja tačka, odakle Svemir paraju blještava zračenja. Pred ovim smo mjestom oduvek sklanjali svoje oči ne usuđujući se pogledati. Nahranjeni njihovim vibracijama, po prvi put osećamo snagu Života, kako svojeg, tako i bilo kojeg drugog. Prodiremo kroz stalnost ugodne svetlosti, one koja nam više ne priži oči i ne oslepljuje nas. Stigli smo u središte svega, Misterija Misterije je pred nama. Napokon smo zagledani u nju, dubinom u dubinu. A ono što vidimo je Horusovo Oko. Njegove su omamljujuće zrake one koje nas pokreću, u njihovim smo rukama poput marioneta. Ovo Oko prodire u srž svega, štaviše ono, mada jednostruko, gleda u svim pravcima. A mi se odjednom nalazimo pred krajnjim pitanjem koje sebi postavlja Magister

Templi odlučujući se postati Magusom: “Usprkos ovom božanstvenom trenutku kojeg će proživeti onaj koji zasedne na prestolje Univerzuma, shvativši Stvaranje i ugledavši Pokretača, ima li on istinsko savršenstvo ekstaze u sebi?”

Nema; jer plemenitom starešini nedostaje jedrost Marsa, ratnika. Savet je uzaludan bez odlučnosti da ga se sprovede u delo.

Do ovog trenutka osećaj apsurdna je ono što proganja bilo kojeg Magistera prilikom njegova susreta sa Večnošću. Lako je proračunati da je samim tim morao proganjati i Crowleja. Upravo je poderao veo, odbacio maske i izgubio senku. No, kao što je već bilo napomenuto, on je, srećom ili potrebom Eona, kako ja to radije tumačim, bio daleko spremniji od većine suprotstaviti se onim efektima postignuća koji, na žalost, još uvek izbjegavaju potpunu kontrolu njihove Volje. Ta mu je moć bila podarena zahvaljujući njegovoj vernoj službi u Horusovoj vojsci pod zastavom Theleme. Bivajući pisarom Knjige Zakona nesvesno je prizvao način razmišljanja i delovanja za koji se ona zalaže, mada mu tada nije bilo ni na kraj pameti odmeravati se sa Horozonom, tim jadnim, patetičnim čudovištem Bezdana. Stoga se strahovito brzo prilagodio činjenici da samo Hadit, čovekov Duh,

može pronaći i probuditi nestalu princezu Dušu. A njega je tek trebalo osetiti u sebi i potom aktivirati.

Pustinju je posetio Aleister, čovek koji je pretpostavljao da je Bog, a vratio se Nemo, bog koji je znao da je Čovek. Njegovo postignuće je uključivalo poništenje svih stavova, učinivši ga devičanski čistim nasuprot Univerzuma. Samim tim, izgubio je kontakt sa svojom starom ličnošću. Preciznije rečeno, ona je doslovno umrla. Problem je nastao kada, poput prave Bebe Bezdana, nikako nije uspevaio pronaći temelje na kojima bi izgradio novu. Sve što mu je preostalo bila je navika. Nije ju živeo, jer to nije ni mogao, već je delovao po inerciji. Bivajući užasavajuće dezorijentisan, ponašao se krajnje neodgovorno, poput brzopletog dečkića koji nije svestan da će posledica lizanja ledenog stuba biti mukotrpno iščekivanje da nas odrasli oslobode iz ponižavajuće situacije. Kako ništa nije vredilo njegova truda tako se samo dešavalo, ne pridajući nikakvu vrednost svojim akcijama, ni po kakvim merilima, ljudskim ili božanskim.

Ipak, siline koje su ga dozivale sebi, željno ga iščekujući, nisu mogle mirovati. Trebale su ga pod svaku cenu što brže izbaciti, iz po Delo, pogubne pasivnosti što ga je prožimala do srži bića. Stoga je kao naručena usledila tužba

Mc. Gregor Mathersa. Tvrdio je kako su publikovanjem rituala Zlatne Zore povređena njegova autorska prava. Mather-sov je stav bio da mu položaj Vođe Reda omogućava raspo-laganje svim službenim doku-mentima po Volji.

Nastala situacija je bila slična onoj između Dionisa i njegovog rođaka kralja Penteja. U skladu sa arhetipom Perdurabo je izgubio prvu bitku, budući se našao pred sudijama koji su bili članovi Masonske društava i samim tim a priori osjetljivi na bilo kakav pokušaj odavanja tajni. Sudnicom je tada prodefilirala cela galerija najeminentnijih ljudi toga područja ljudskog interesovanja. Svi su listom tvrdili da je Bakhus prekršio nepisani zakon. Dakle, proizlazilo je po njima, kada je Pentej, čuvar reda, morao biti u pravu. Inspiracija trenutka se nije mogla meriti sa mukotrpnim usponom do krune. Kakva je bila kvaliteta te krune i da li se uopšte radilo o pravoj ili naprosto o manipulaciji lažnim ukrasima, nikoga nije bilo briga. Dok je Mathers lihvarski trljao ruke, opijen pobedom, Crowlej je uložio žalbu. Napokon je došao sebi, ispuštajući gromoglasne ratničke poklike, okrenuo se provođenju Dela. Naravno, povratak je bio trijumfalan. Pentejevo se rascepljeno prestolje definitivno našlo u blatu. Bitka je do kraja osvestila i okrepila V.V.V.V.V., te su i posljednji tračci omamljujućeg Saturnijan-

skog mrtvačkog sna netragom nestali. No, tu nije bio kraj namera silina koje su pokrenule opisani niz događaja. Otišle su one mnogo dalje. Senzacionalističke novine su jedva dočekale šarenilo koje je pratilo taj događaj. Njihovi su ga jeftini natpisi učinili poznatim, gotovo i slavnim. Sve negativno u vezi s okultnim se počelo vezivati uz njega. Postao je jedan od onih koje malograđani u svojoj lažnoj ispravnosti obožavaju mrzeti. Morao se priviknuti da ne obraća pažnju na njih. Sa druge strane, određeni eminentni Masoni su ga počeli strahovito ceniti jasno to pokazujući raznoraznim titulama koje su mu dodeljivali. Toliko je epoleta bilo polepljeno po njemu, da je izgledao poput generala, koji je uspešno prebrodio mnoge ratove, te su ga se sada, kada mu više ni nije do uzaludnog klanja u neznanim zemljama i kada je postao vredan samo za mirovinu, napokon prisetili.

Mars, jednom prizvan, je zaista sposoban da pobedi; ali on je već izgubio kontrolisanu mudrost godina; u trenu pobede on, u rukama raskoši, gubi njene plodove. Još od 1900. E.V. Perdurabo je bio 33° takozvanog Škotskog Rituala. Primio ga je u Meksiku, kao usput i od tada praktički nije ni pomislio na njega, a kamo li pokušavao održati kontakt sa Ložom

kojoj se time priključio. Istovremeno se po prvi put prihvatio vizija Etira Enohijanske Magike, dakle istih onih koji su ga tako uspešno preveli preko Bezdana, upoznavši ga odista sa suštinom Svemira i raznovrstošću njegovih elemenata, čime je i započela ova priča. Koincidencija?! Teško. Njegova je sudbina, tako bitna sudbini Eona, neprestano ukazivala na nekoliko tačaka. Među njima je glavnu ulogu imala Knjiga Zakona, jer je iz nje proizišao Thelemitski odnos prema životu. Ona je, sa svoje strane, bila podržana između ostalog Enohijanskim, ali i ostalim civilizacijskim tekovinama među koje apsolutno spada kosmopolitizam Slobodnih Zidara.

Trideseti se Etir vezuje uz sve ono što je potrebno ispoljiti želimo li biti sposobni izvršiti Veliko Delo. Proizlazi da je, upravo onaj kamen kojeg je Graditelj u njemu odbacio, jer ga nije imao snage podignuti, u tom trenutku započeo ciklus događaja kojim će Zver zasijati nebesima Eona, nikada da ne zgasne. Ovo će se desiti prvenstveno zahvaljujući Ordo Templi Orientisu čiji će Vođa za par godina postati. Bez njega ne bi postojao adekvatan temelj pomoću kojeg bi se Thelema mogla prezentovati. Njegovo je obnovljeno interesovanje za Masonski program uspostave univerzalnog Bratstva među ljudima bilo posledica poznanstva sa Theo-

dorom Reussom, tadašnjim Spoljašnjim Vođom Reda. Bilo je u njemu nešto što je Aleistera uverilo da se zaista vredi boriti za taj cilj, te da su izvori sa kojih crpi svoj odnos prema svetu mnogo dublji od Masonskih. Budući da je Crowley bio 33°, automatski je priznat kao Veliki Opšti Inspektor, to jest VII°.

Prezir koji je Perdurabo osećao prema pompeznosti prosečnog Masona, ta aura trulosti što je okruživala većinu ili čak apsolutno sve pripadnike njihovih organizacija koje je poznao, a o ostalim njihovim slabostima ne vredi ni raspravljati, naterala ga je da ostane na sigurnoj udaljenosti. Međutim, sa Teddyem došlo je do lagane promene u korist ideja Graditelja Hrama. Od tog je trenutka naprosto zasipan raznoraznim titulama koje su nažalost većinom zvučale gotovo sumanuto.

Pokušao je biti otvorena uma i prihvatiti ih, štoviše, neko vreme se trudio uživati u njima, mada je slatka ironija poput đavolčića neprestano izvirala iz najneočekivanih uglova njegovih misli. Svejedno, njegov ga je HGA očito nešetedeći ga obasipao skupocenim poklonima. Ako su Svetom Anđelu ovi trenutci toliko značili, bilo bi neuljudno odbiti ga. Želio se poslužiti tim igračkama kako bi ga zabavio? U redu, on nije imao ništa protiv dok god je osećao njegovu blizinu ispunjenu Ljubavlju. Pa

ipak, ono zbog čega su Slobodni Zidari toliko cenili sebe, njemu su bile puke fantazije koje su se sa toliko napora trudile izgledati stvarno da bi napokon postale prosto simpatične.

Kako nisu bile u skladu ni sa njegovom, ni sa prirodom njegova Anđela uskoro su mu dosadile. Stoga se izmaštani svet vlastite važnosti temelji na borbi "Dobra" i "Zla" iscrpio pokušavajući ga uvući u vlastiti krug. Onima koji su ostali on je izdao velebnost ciljeva za koje su se oni borili. No, znao je, ostvarenje nije moglo biti postignuto na takav način. Nije mu preostalo ništa drugo nego da da nepomičnost sedenja na prestolu zamijeni pozivom Istinske Volje da uradi nešto što u tom trenu nije mogao uraditi niko osim njega samog, to jest, da prikaže pravi identitet Univerzuma. Mada će se vratiti ovenčan još većom, dapače istinskom slavom, za sada se, slušajući unutarnji glas, povukao u Tišinu.

Zahvaljujući ovoj slabosti usavršeni čovek, Sunce, je dualne prirode i njegov zli blizanac ga ubija u njegovoj slavi. Tako je trijumfovajući Gospod Nebesa, ljubljen od Apolona i Muza bačen u prašinu i ko će žaliti za njim do njegova Majka Priroda, Venera, gospa ljubavi i žalosti? Dobro je što ona unutar sebe nosi tajne Uskrsnuća!

Leila...

Da, zaista, što kazati osim Leila...

Bilo ko ko je imalo proučavao Crowleyev život svestan je neprocenjive vrednosti ove žene po Delo. Postoje li zaista darovi koje bogovi daju ljudima ne bi li ih podstakli. Leila je po svemu spadala među njih. Napokon, poezija koju je Crowlej u tom razdoblju stvarao je bila okupirana njome koliko ni jednom drugom njegovom ljubavnicom ni pre ni posle nje. Doslovno je postala kaleidoskopom kroz koji su se prelamala sva njegova viđenja. Ovaj je proces uzeo tolikog maha da se često celokupna njegova ličnost okrenula njoj do stepena u kojem više ničeg nije bilo osim nje. Samo njeno postojanje pružalo je utehu. Njena je blizina brisala osećaj apsurdna postojanja. Bila je plamičak Realnosti u nepreglednoj praznini Iluzije. Zahvaljujući njoj uspevao je ugledati milenijumima sanjanu esencu božanskog.

Najdivniji cvet najčišće Ljubavi koju je iko ikada ikome ponudio on joj je položio pred noge. Predao ga je, ne postavljajući uvete, ne cenkajući se, ostavivši joj da njime slobodno raspolaže. Već pri prvom susretu se desio taj čudesni spoj, onaj neveroatni protok energije koji mu je nesumnjivo pokazao da ona nosi odgovor na sva njegova pitanja. Nešto u zagasitosti njenih očiju,

u jednostavnosti kose, u alabasternoj belini puti, u obliku ramena... ukratko, ko zna šta i ko zna šta sve ne, podsećalo ga je na Bezdani zvezdu kojeg je ugledao probudivši se kao Magister Templi.

Koliko je zaista opravdavala ljubav koja ju je pohodila? Je li bila ona prava? Da li je uopšte bila sposobna ljubavlju odgovoriti na njegovu Ljubav? Možemo sebi postavljati takva i slična pitanja gotovo do beskonačnosti, ali pristupimo li njihovom odnosu iz tog ugla nikada nećemo dobiti pravi odgovor. Jednostavno bi se ponašali poput onih koji bi hteli pronaći sigurnost, a ne Ljubav. Crowley je odavno bio svestan koliko je to nemoguće. Oslobođimo se stoga svođenja Perdurabovih akcija na uspešne i neuspešne. Shvatimo napokon da više nije bio sposoban upuštati se u detinjastost uzimanja i davanja. Da i Ne su naprosto isparili sa njegovih vidika nikada više da se vrata. On se u potpunosti istopio u ljubavi, ne obraćajući pažnju da li mu ona uzvraća istom merom, kao i da li je uopšte u stanju uzvratiti na bilo koji način.

Jasno je da Aliesteru kao čoveku često nije bilo po volji njeno ponašanje. Čak ga je često nalazio nezadovoljavajućim, jer mu ona nije bila u stanju parirati i uputiti se na čarobna mesta, na kojima ju je on očekivao. Ali Magister Templi u njemu se hranio njihovim odnosom,

pažljivo skupljajući i proučavajući sve detalje, do najsitnije mrvice. Potpuno joj se predao, kao oni retki koji su se uspeli predati vlastitoj Sudbini. Za-uzvrat ona mu je ponovo udahнула život. Dapače, ono što se dešavalo među njima bilo je veće od života. Predstavljala je sve ono što je on ikada poželeti mogao. Kroz nju je vidio najdragoceniju tvar Svemira, esencu Bića. Napokon, Eleuzijske Misterije zasigurno ne bi postojale da se nisu sreli. Inspiracija se ne bi spustila na njega, ponevši ga u svojim kandžama nad kraljevstvima ovih božanstava da njena krila nisu bila razigrana krila Ljubavi.

Ali čak i Venera duguje sav svoj šarm brzom glasniku bogova, Merkuru, razigranom i dvosmislenom dečaku čiji trikovi prvo skandalizuju, a potom oduševljavaju Olimpijce.

Crowley je napokon bio u vlastitom elementu. Voleo je! Ljubav je pokrenula lavinu kreativnosti. Što mu je više uopšte i moglo biti ponuđeno?! Podstaknut uspehom eksperimenta kojeg su izveli prizivajući Artemidu, kada je po prvi put postavio Leilu na prestolje, pred njim se pojavila Vizija božanske povorke. Na trenutke je te likove okupane Slavom doživljavao kao Dvoje ili čak možda Jedno.

Bezbrojne su maske skrivale, svaka dodajući delić Istini od koje potekoše, onih sedam što su se među njima naročito isticale. Svaka je od njih jasno izražavala Bit, toliko mu zaokupivši pažnju da je na vrhuncu njihove vladavine izgledalo kako nema ničega što ne bi bilo kroz nju izrečeno. Potom su bledele, popuštajući pred novim božanstvom, jednako savršenim ili čak i savršenijim. Bog izražavanja Merkur mu je pritekao u pomoć, dovodeći sa sobom glasnika bogova Hermesa, koji će, znao je, omogućiti Thothu, bogu Magike spuštanje formule kroz njima posvećene ceremonije, kako bi prisutni sa njim podelili ekstazu slave Stvaranja.

Stoga je prionuo sa svom pomnošću koju je mogao prikupiti u tako kratkom vremenu tom složenom Delu. Okvirnu radnju, koja je ponekad bila direktno uzeta iz Grčkih i ličnih misterija uglavnom je nadograđivao lirikom već odavno napisanom, vezujući ju sebi svojstvenim obratima. Bezbrojni su bili praktični problemi, zahvaljujući kojima se morao pronaći, prepustivši vođstvo inspiraciji. Postavio je sebi ekstremne rokove, koji mu nisu omogućavali ni trenutka predaha. Usput se, ne bi li mu bilo što komplikovanije izvesti ovaj zadatak, upustio i u pozorišnu režiju. Celokupno njegovo prêthodno iskustvo na tom planu se

svodilo na opštu kulturu, dečije igrokaze i grupne ceremonije.

Hteo, ne hteo, bio je prisiljen osloniti se na Magusa u sebi. Ipak, bio je siguran kako ga ovaj neće izdati u presudnom trenutku. Često je bio prisiljen delovati bez pripreme, baš kao što bi to pravi Magus činio. Po prvi put se na delu očitavalo ono čemu je težio celog svojeg magičkog života. Nažalost, nije preovladavalo, ali su zato bljeskovi delovanja Volje ovladavali njegovom svešću. Mada su se uvek iznova gubili, kvalitet je bio tu, jer je u tim trenucima, minutama, čak i satima apsolutne jasnoće kontrolisao uslove Vremena i Prostora. Zatim bi se nenadano povukao, jer je ipak on bio "samo" Magister Templi.

I Leila je bila, nadahnuta Eleuzinama, možda čak i nadahnutija. Sasvim se prepustila valovima energije što su izbijali iz njih. Maksimalno je iskoristila posebni talenat žene kako bi izbrisala vlastitu individualnost do one mere do koje to muškarac nikada ne bi mogao, omogućivši progovaranje esence Duše. Mada nije bila nikakav virtuoz uspevala je arkom svoje violine prevesti i najvećeg laika preko Bezdana direktno do Grada Piramida. A to je zasigurno bilo daleko više no što je Crowley uopšte očekivao od nje. Već su zahvaljujući tom detalju ove ceremonije ispunjavale svoju svrhu.

Sledeći adut je bio Victor Neuburg, Fra. Omnia Vicam. U

stvari, pustinjska se avantura nenadano pretvorila iz Aleisterove i njegove šetnje Saharom u pomnjivo bilježenje vizija Etira. Crowley ga je iskreno smatrao najtalentovanim u celoj grupi. Neprestano je, na sav glas, hvalio njegove baletne sposobnosti. Ponekad bi čak i posumnjao da mu pomažu neke sile koje ne potpadaju direktno pod zakonitosti Univerzuma kakvim ga zamišljamo. Izgledalo je kao da su katkad vlast preuzimali nepoznati, sasvim nepredvidljivi faktori, ljudskom umu nepojmljivi. V.V.V.V.V. se ovde susreo sa činjenicom kako osim delovanja Zemljine teže i napora Neuburgovih mišica koje su pokretale njegovo telo preko pozornice, postoji nešto treće.

Sveti Trijumvirat je time bio utemeljen i pokrenut. Uviek ista igra Oca, Majke i Sina, stvorila je savršenu kombinaciju u kojoj se ogledala Bit, ono jedinstvo koje je bilo direktan odgovor na bezbrojna pitanja u vezi sa svrhom Univerzuma. Načelu od sedam pridružilo se načelo od tri. Tajanstvena Energija u trojnoj podeli se poduhvatila Materije u njenoj sedmerostrukoj podeli, onoj od Ruacha. Budući da je Sin mešavina Oca i Majke, proizlazi da je Merkur savršeni glif koji u sebi nosi manifestaciju svih sedam božanstava. Imajući tih sedam u stanju je stvoriti ona četiri, na čija će pleća biti spušten peti.

Ali i Merkur je nepostojan. U njemu samom je tajni lek za sve ljudske patnje. Brz kao i uvek, on prolazi i prepušta svoje mesto najmlađoj od bogova, Devičanskoj Luni.

Pogledajte je, Madoni slična, ustoličena i okrunjena, pod velom, u tišini, čekajući obećanje Budućnosti.

Ona je Isis i Marija, Ištar i Bhavani, Artemida i Diana.

Ali, ma koliko mu usta bila puna najdivnijih komplimenata; ma koliko je hvalio i dizao u njenu slavu glas do nebesa; ma koliko grmeo njime njoj u čast, te su se i najodvažniji demoni pakla posakrivali u svojim pećinama nikada više se ne pojavivši, u stvarnosti nije uspevaao otići dalje od puke postavke. Ono što je dohvatio iz Bezdana zvezda dao je kroz sedam predstava koje su bile izvedene na daskama Caxton Hall teatra. U njima je obradio na koji je način uopšte ustanovljen Svemir, kao i, što mu je bilo daleko važnije, zbog čega. Za njega su Eleuzine predstavljale Veliki Plan, opisujući tok Univerzuma.

Skladno svom Telemitskom pogledu na svet izložio nam je pozitivističku teoriju. Nema potrebe za anihilacijom kada postoji bezbroj mogućnosti da se izrazimo i time dosegnemo ekstazu. Osim toga pozabavio se i pitanjem koje ga je lično zanimalo. Pokušao je zacrutati

kretanje Magister Templija pri njegovom pokušaju postajanja Demijurgom. Pokazao nam je sve što mu nedostaje i kojim redosledom to može steći. Svoja je razmatranja jasno izložio, baš kako bi to obavio svaki aspirant za Magusa. Odlučujući se za Delo, za ostvarenja Reči Eona, morao je razotkriti šta to uopšte znači biti $9^{\circ}=2^{\square}$. Iz ovoga proizlazi da nam Eleuzine daju teoretsku podlogu postojanja Magusom. Je li Crowley bio svestan vlastitog pokušaja da kroz njih prevaziđe stanje učmalosti koje rađa trulost u srcu Magistera Templija?! Ako i jeste, nikada nije dao naslutiti do koje mere.

Večnost je dijalektična, ali to može biti samo ako se na nju neprestano deluje. Nito ispod Bezdana nije zaista u stanju pojmiti o čemu se ovde raspravlja. Njegov je problem što uzima stvari kako mu dođu i ne pravi oko toga nikakvu filozofiju. Međutim, on se kroz takvo delovanje vezuje. Magister se ne izlaže istom riziku ni pod koju cenu. Stoga njemu često ne pada na pamet nikakav razlog za delovanje. Magus pak zna da delovanje proizvodi radost. To je jedini i konstantni motiv njegovog ispoljavanja sebe. Ipsissimuss će se najčešće odlučiti za nedelovanje, ali njegovi razlozi nisu isti kao Magisterovi. Bivajući savršeno stopljen sa Univerzumom, on jeste ekstaza.

Ali Artemida je još uvijek prazna
nada sve dok duh Beskonačnog
Svega, veliki Pan, ne razdere veo

na komadiće i prikaže nadu
čovečanstva, Okrunjeno Dete
Budućnosti.

Klimt, 1900

“ Čini što ti je volja i to treba da bude sav zakon.”

“Ljubav je zakon, ljubav pod voljom.”

